

J.F. STULP: HET BRUGWACHERSHUISJE Van Larum

Hoofdstuk I.

De torenklok van Larum heeft pas half vier geslagen en door de wijd geopende schooldeur komt de lieve jeugd zingend en schreeuwend naar buiten hollen. Een poosje blijft het daarna nog rumoerig, maar al gauw trekken de meeste kinderen in groepjes de dorpsstraat in en langzaam keert de stilte in de buurt van het oude schooltje terug.

Maar op de gang staat nog een stelletje jongens en meisjes druk te kwebbelen. 't Is klas 6b, de „opleidingsklas” van meester Venema. Ze hebben weer een drukke dag achter de rug en, gewapend met gewichtig uitzierende boekentassen, vertellen ze elkaar hun nieuwtjes.

„Fijn, vanavond niet veel huiswerk, jongens”, zegt Dirk van der Vaart, de grootste van het groepje, „dat treft. 'k Ga lekker wat lezen vanavond!” Maar Gerda van Vliet, die nogal eens onvoldoende heeft voor rekenen, denkt er anders over. „Moet je hem horen”, smaalt ze een beetje afgunstig, „'k heb nog geen sóm; 'k kon er niet één uitkrijgen, jo!”

„Wil je mijn schrift hebben?” roept Piet Bergers er overheen, maar meteen kijkt hij even vlug naar de lokaaldeur — stel je voor, dat de meester het hoorde! O, alles is veilig gelukkig. Maar Gerda schudt haar blonde krullen. Wat heb je aan overschrijven; meester Venema merkt het tóch. Nee, ze zal haar broer, die op de H.B.S. gaat, vanavond wel even aan zijn jasje trekken. En ze maakt alvast een afspraakje met Ria van Dam, die vlak naast haar woont, en die ook wel graag wil profiteren van

die knappe broer.

Dirk van der Vaart, die wel de aanvoerder van het clubje schijnt te zijn, is intussen een beetje ongeduldig vooruit gelopen en staat nu bij de deur te wachten.

„Schieten jullie een beetje op?” moppert hij, we zouden om vier uur bij óns zijn en (met een blik op zijn polshorloge) 't is nu al kwart vóór!”

Dat helpt!

Even is er wat geduw en gegil in de deuropening, dan draaft heel 6b het plein over, naar het fietshok, om vlug de karretjes van stal te halen. Alleen Ruurd Dijkema, de kleinzoon van Baas Veerman, de brugwachter, loopt met opzet wat langzamer dan de anderen en blijft eindelijk, middens op het plein, staan. Aarzelend, een

beetje verlegen haast, kijkt hij 't luidruchtige groepje achterna. Maar dat duurt gelukkig niet lang.

Dirk, die als eerste, met zijn blinkende, nieuwe fiets terugkomt, heeft hem al in de gaten en stevent recht op hem af.

„Vooruit jo”, doet hij beschermend, „jij zou toch ook mee, vanmiddag? Spring er maar achterop!” Nou, dat hoeft hij geen tweemaal te zeggen. Ruurds gezicht is meteen opgeklaard en met een handig sprongetje wipt hij op de bagagedrager, de tas met boeken onder de arm: „Rijden maar!” En daar heb je de anderen ook al! Een ogenblikje nog, dan trapt het hele stelletje, luid rinkelend met de fietsbellen, het dorp uit en de stille landweg op, in de richting van „Linguenda”, de grote boerderij van Dirks vader.

Het is nu een paar weken geleden dat Ruurd Dijkema voor 't eerst het brugwachtershuisje van Larum binnenstapte, waar voortaan zijn thuis zou zijn. Ruurds vader, die bij de visserij was, is jaren geleden, na een storm, niet meer teruggekomen en nu is verleden jaar zijn moeder, de oudste dochter van Baas Veerman, ook nog gestorven. Ruurd is toen een poosje zo'n beetje aan 't zwerven geweest, dan bij deze oom en dan bij die, tot hij eindelijk bij Opa is terecht gekomen.

Die eerste middag in Larum zal hij niet gemakkelijk weer vergeten! Wat was het hier donker in dit huis en ongezellig en . . . eenzaam haast. Och ja, tante Lena, die Opa's huishouding deed, was heus wel aardig, maar voor Opa zelf, die strenge, norse man, was hij bepaald een beetje bang. Vanuit het donkere achterkamertje, waar Tante het eerste kopje thee schonk, had je 't uitzicht op wat hokken waar, zoals Tante vertelde, een paar geiten en wat kippen huisden. Achter die hokken was het zwarte water van de Murk, de vaart, die dwars door Larum stroomde.

Opa, die wat later op de dag thuis kwam, had hem al gauw de hele „vee-

houderij” laten zien. Het schoonhouden van die hokken en het verzorgen van „het vee”, zou nu voortaan één van Ruurds werkjes zijn, had Opa maar direct gezegd. En er zou nog wel heel wat meer te doen zijn ook, want het was hier werken geblazen, dat kon zo'n grote jongen als Ruurd best begrijpen. En dan zou Opa ook eens rondkijken, of hij voor na schooltijd niet 't één of ander baantje voor Ruurd kon vinden, waarmee iets te verdienen viel. Want „omhangen” na schooltijd, daar kwam maar kattenkwaad van . . . En zo was de oude man toen nog een poosje doorgegaan, tot het Ruurd benauwd om zijn hart werd en hij 't liefst maar direct was teruggegaan naar oom Hendrik, waar het heel wat gezelliger was . . . En onder al dat praten van Opa was één ding Ruurd wel heel duidelijk geworden: dat er hier van al zijn mooie toekomstdromen niet veel terecht zou komen. Want Ruurd had grote plannen! Hij kon heel goed leren en de meester in Nieuwland, waar hij 't laatst op school was geweest had gezegd, dat hij best de H.B.S. zou kunnen volgen. Wat hadden Ruurds ogen geschitterd toen hij het hoorde en de laatste weken in Nieuwland, toen het al zeker was dat hij naar Larum zou gaan, had hij maar één zorg gehad: als Opa het maar goed vindt, dat ik dóór leer! Hij zou het maar direct vragen had hij zich voorgenomen, maar nu Opa maar nergens anders over praatte dan over werken en helpen en aanpakken — nu zonk hem de moed in de schoenen. Nee, nu maar niets zeggen en goed z'n best doen. Misschien zou hij tante Lena kunnen winnen voor zijn plannen. En als de meester van de school hiër dan ook eens een goed woordje voor hem zou willen doen . . .

Zo is het begonnen die middag in Larum. En 's avonds, alleen in de donkere bedstee op zolder, toen kwam het allermoeilijkste uurtje. Wat voelde hij zich toen eenzaam en van iedereen verlaten. En dat hij hier nu altijd zou moeten blijven, dat leek welhaast onmogelijk. Uren lang heeft hij toen

liggen woelen door 't grote bed, tot hij eindelijk snikkend in slaap viel.

Maar de volgende morgen kwam mét het licht en de drukte, ook de moed terug en helemaal alleen ging hij naar de „nieuwe” school, die Tante hem had gewezen. In welke klas hij nu moest dat was een vraag waar Opa en Tante zich niet mee bemoeid hadden en meester Venema maakte het hem gelukkig ook niet lastig. „Zat je in Nieuwland in de opleidingsklas? Best, ik heb daar nog wel een plaatsje vrij. Kijk, op de achterste bank, naast dat magere ventje...” Dat „magere ventje” was dan Dirk van der Vaart, een grote, forse knaap, met een paar heldere ogen.

En zo is hij toen in 6b terechtgekomen. Maar ook dat begin was moeilijk. Niet om het werk, dat viel erg mee en was zelfs nog gemakkelijker dan op de vorige school. Maar de kinderen waren helemaal niet leuk. 't Was maar een klein clubje: vier jongens en drie meisjes, en Ruurd had direct in de gaten, dat ze zich nogal „voelden” en dat ze 't maar vervelend vonden, dat er nu een vreemde eend in de bijt gekomen was. Och, onder schooltijd deed hij nog wel zo'n beetje mee, maar hij merkte toch best, dat ze allerlei geheimpjes en afspraakjes hadden, waarvan dat vreemde jochie niet weten mocht. En niet zodra sloeg de klok half vier, of ze gingen er samen vandoor en niemand bemoeide zich verder meer met hem.

Zo liep hij dan die eerste schooldag en ook de volgende dagen maar alleen naar huis en schold in stilte op die opscheppers, die hem er niet bij wilden hebben.

Met het huiswerk viel het gelukkig nogal mee. Opa mopperde eerst wel wat over die nieuwerwetse „fratsen” en waarom een eenvoudig mens dat nu allemaal leren moest, maar Tante ruimde toch een plekje voor hem in op de tafel en scharrelde zelfs een potje inkt en een pen voor hem op. En verder hoefde hij zich thuis niet te vervelen, daar zorgde Opa wel voor. Er was altijd wel wat te doen: hokken schoonmaken, de gei-

ten melken, gras halen van 't land achter het meer, met Opa's rocibootje,

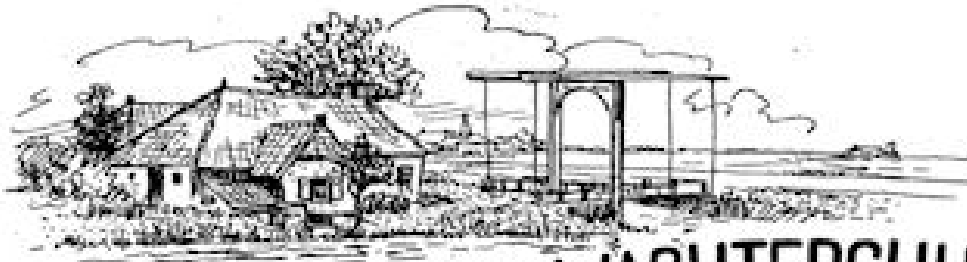
(jammer dat die zelf altijd meeging!), boodschappen doen voor Tante en nog veel meer. Zo zijn dan, door al die drukte, de eerste weken in Larum toch nog vlug voorbij gegaan, tot er vandaag opeens iets is veranderd.

Meester Venema had allang gezien, dat de kinderen van 6b de nieuweling een beetje op een afstand hielden en hij heeft zich daar nijdig om gemaakt. Och, hij zou er misschien niet veel aan kunnen veranderen, maar hij wilde toch bij gelegenheid er eens iets van zeggen.

Toen vanmiddag om 'n uur of drie de geschiedenisles moest beginnen, vond meester de geschikte tijd gekomen.

„Zeg jo”, zei hij plotseling, op Ruurd wijzend, „haal jij eens even een pak kaftpapier bij mij thuis van de zolder. Mijn vrouw weet er van en zij zal je wel zeggen, waar je wesen moet”.

(Wordt vervolgd.)

J.F. STULP: **HET BRUGWACHTERSHUISJE**
Van Kerum

Nu, Ruurd weg natuurlijk én voor een flinke poos! Hij had er niets van in de gaten dat die hele boodschap maar een smoesje was om hem even kwijt te raken en om in die tijd 6b eens even onder handen te kunnen nemen!

„Wat zijn jullie nou eigenlijk voor kinderen”, heeft meester toen gezegd, om je klassegenuoot doodgewoon in de kou te laten staan? Hoe zou je het zelf vinden, als je op een vreemde school kwam en zo werd behandeld?” En op die manier is hij nog een poosje door gegaan. Hij snapte natuurlijk best, verzekerde hij, dat hij niemand kon dwingen, om Ruurd ook eens mee te nemen na schooltijd. Van zo'n gedwongen vriendschap zou toch niets terecht komen. Maar ze moesten nu maar eens goed over dit alles nadenken; ze wisten nu, hoe meester er over dacht!

Toen Ruurd terugkwam, met zijn kaftpapier, was de geschiedenisles al begonnen, maar later, toen meester even de klas uit was, is er in 6b heel druk en geheimzinnig gefluisterd. Tot ze plotseling allemaal naar Ruurd keken en Dirk van der Vaart zei: „Luis! ter eens, jo! We gaan straks allemaal samen, heel 6b, naar ons huis aan de Keizersweg. We hebben daar dan een vergadering in 't kantoortje en er is heel wat te bespreken. En als er tijd overschiet, gaan we nog spelen ook. 't Is daar enig jo, op de boerderij. Doe je ook mee? Je zit nu al een poos in 6b en daarom mag je ook lid worden van onze club. Nou, ja of nee?”

Deze hartelijkheid kwam zo totaal onverwacht, dat Ruurd er een kleur van kreeg en even helemaal in de war

was. „Ja, eh.... graag natuurlijk”, stotterde hij, „maar 'k heb immers geen fiets”....

't Was 't eerste wat hem in de zin kwam, dat van die fiets, maar hij bedoelde eigenlijk, dat hij voor zijn gevoel toch maar slecht zou passen in dat „deftige” clubje van Dirk van der Vaart en Piet Bergers, de dokterszoon.... Maar nu ze Ruurd eenmaal in hun clubje hadden toegelaten, wilden ze 't ook goed doen.

„'t Geeft niks, jo”, kwam het van alle kanten en Dirk bood direct aan: „Je kunt bij mij wel achterop zitten en 'k breng je nog netjes weer thuis ook!”

Nou, toen was 't ijs gebroken natuurlijk en zo is Ruurd dan zopas met 't vrolijke clubje meegegaan, op weg naar de boerderij. En hij vindt het heerlijk! Eens kijken, wat daar te beleven is, bij Dirk in huis!

H o o f d s t u k 2.

Ze hebben vóór de wind en éénmaal buiten 't dorp, wordt er nog een schepje opgelegd. Na dat lange stilzitten op school mag je je benen wel eens flink uitslaan!

In de verte komt, op de kale landweg, een zwaar beladen bakfiets aanrijden. De berijder trapt moeizaam tegen de wind in en een grote hond, die voor het vehikel is gespannen, trekt wat hij kan!

„Moet je eens kijken, jongens”, roept Frits Verhoog, die met Piet Bergers voorop rijdt, „dat lijkt Thor wel, met zijn bokkewagen”.

„Thor”, zo noemen de jongens Kees de Vries, de zoon van Lange Willem, die, evenals zijn vader, de dorpen af-

reist en alles opkoopt, waar hij maar wat aan verdienen kan. Kees is een jaar of achttien, maar hij ziet er uit als een volwassen man, zo groot en stevig. Daarbij heeft hij een paar sterke armen aan 't lijf en vuisten om respect voor te hebben! Kees is berucht om zijn woestheid en zijn vechtlust en dáaraan heeft hij zeker ook de bijnaam van „Thor”, de Germaanse Dondergod, te danken. Maar zeg dat woord niet te luid, als je in zijn buurt komt, want hij kan er zich vreselijk boos om maken!

„Pas maar op, dat hij je niet hoort”, roept Ria van Dam daarom, als Frits wel wat al te hard het gevaarlijke woord de anderen toeroept. Maar geen nood: Kees heeft niets gemerkt en trapt rustig verder. Toch maakt het troepje van 6b maar behoorlijk ruimte, als ze even later de bakfiets moeten passeren. En niemand die aan schelden denkt!

Kees kijkt even op, nu hij het uitgelaten stelletje voorbij rijdt en dan houdt hij plotseling zijn bakfiets in.

„Wacht eens even”, roept hij tegen Dirk, die achteraan rijdt, „stap eens even af”. Meteen remt Dirk al een blijft staan, zijn éne been op de grond. Ruurd springt van zijn zitplaats en de anderen houden, een eindje verder, ook halt.

„Wil je die beide konijnen nog verkopen?” vraagt Kees, terwijl hij 'n sigaret uit de mond neemt. 'k Heb

ze zopas nog even bekeken — je kunt er nu een mooi prijsje voor krijgen, jo!”

Maar Dirk schudt het hoofd.

„'k Wil ze liever nog een poosje houden”, zegt hij, „ze zijn nog niet helemaal volwassen, dat weet je wel”.

„Dan niet”, trekt Kees een beetje nijdig de schouders op en dan, op Ruurd wijzend: „Wie heb je daar nou bij je? Ik heb dat ventje nog niet eerder gezien, dunkt me”.

„O”, legt Dirk uit, „dat is de kleinzoon van baas Veerman. Hij gaat al een poosje bij ons op school. Maar hij heeft nog geen fiets, zie je”.

Dan moet Kees opeens vreselijk lachen.

„Van de bruggebaas?” schaterert hij.

„Nou jo, wat hebben we die Opa van jou gisteren weer lekker te pakken gehad. We hebben doodgewoon de brug opgehaald, wel zo'n eind en toen die oude gek er aan kwam, hebben we het hele zaakje weer naar beneden laten ploffen. Hij stikte haast van woede, dat mannetje en schréuwen — ik heb nog nooit zo iets gehoord. Ha, ha, ha...”

Ruurd voelt zich plotseling het bloed naar het hoofd stijgen. Zelf vindt hij Opa ook niet zo leuk, lang niet, maar dit gemene spotten met een oude, hard werkende man, kan hij niet verdragen. En als 't er op aan komt, is Ruurd niet bang uitgevallen!

„Lelijke Thor”,.... sist hij, voor hij zelf goed weet wat hij zegt”, pas maar op je smerige bokkenwagen, dat is vrijwat beter!”

O wee, dit is niet best!

Kees wordt plotseling paars van woede en een ruwe vloek knettert uit zijn mond.

„Kom eens hier”, schreeuwt hij, „dan zul je zien, wie Thor is!”

Maar daar voelt Ruurd niet veel voor. Met een sprong is hij al op de weg én er vandoor, Kees, briesend van woede er achteraan!

Ruurd heeft een kleine voorsprong en hij loopt als een haas, maar tegen Kees' lange benen kan hij het niet houden. 't Ziet er lelijk voor hem uit, dat is vast! Met bange gezichten staan de anderen de wilde jachtpartij

te kijken en onwillekeurig doen ze een stapje achteruit, als Ruurd langs hen heen vliegt. En 't is alleen Piet Bergers die wat doet. Hij heeft plotseling respect gekregen voor Ruurd, die daar zo dapper voor zijn Opa opkwam. Wacht, hij zal hem helpen! „Hier”, schreeuwt hij, net op 't ogenblik dat Ruurd hem voorbij rent, „hier jo, mijn fiets, pak aan!”

Ha, dat is de redding! Met één sprong zit Ruurd op het karretje en, staande op de trappers, zet hij gang, uit alle macht! Kees, bang dat zijn prooi hem zal ontsnappen, springt meteen op de fiets af en strekt zijn hand al uit. Maar dan heeft Ruurd al voldoende vaart. Even nog een duw op de trappers, en daar schiet hij weg! Higgend geeft Kees het op en zoekt met woedende ogen Ruurds helper. „Wie heeft die vent een fiets gegeven?” brult hij. „Kom eens hier, jij!” Maar als hij ziet dat Piet Bergers de schuldige is, bedaat hij wat. Met dokter Bergers, Piets vader, blijft hij maar liever goede maatjes! Maar dat bruggebaas-jochie krijgt hij nog wel eens. Wacht maar, ventje!

Even later springt Ruurd van de fiets en wacht, buiten adem, op zijn kameraden. In een ogenblik zijn ze

bij hem. Nou, Ruurd is daar aan een groot gevaar ontsnapt, hoor! Maar 't was ook wél brutaal, om Kees vlak in z'n gezicht uit te maken voor Thor!

„Hij had je wel kunnen vermoorden”, griezelt Dora de Wit, die van overdrijven houdt. En Ruurd komt er eerlijk voor uit, dat hij even behoorlijk in de piepzak zat. Nou, als Piet hem niet geholpen had....

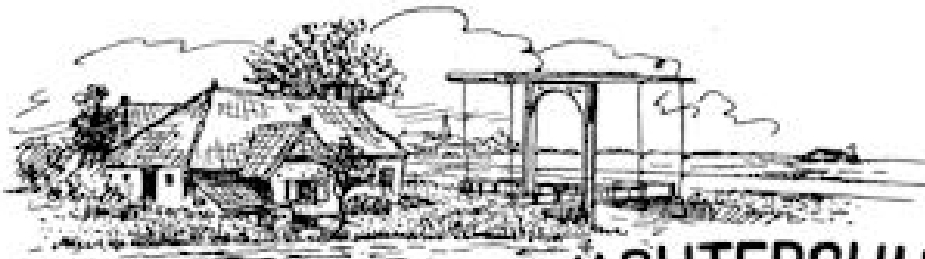
„k Vond het toch ook wel een beetje lollig”, zegt Jan Bruinsma en dan moeten ze ineens allemaal vreselijk lachen. Ruurd, weer netjes bij Dirk op de bagagedrager, heeft zelf het meeste plezier. En dat niet alleen om het avontuurtje van zopas. 't Is net, vindt hij, of plotseling alles niet zo vreemd meer is; net, of hij er nú eerst goed bij hoort. En zo denken de anderen er ook over, al zeggen ze 't niet. Ze weten nu wat ze aan Ruurd hebben en dat ze in 't vervolg terdege met hem zullen moeten rekenen!

Zo rijden ze dan even later het ruime erf van „Linguenda” op. Ze gaan achterom en zetten de fietsen

tegen de hooiberg. Dan lopen ze hun „gastheer” maar achterna door de grote, halfdonkere schuur, tot Dirk ergens een deur opent en ze in een tamelijk grote, langwerpige kamer belanden. Een lange, houten tafel staat midden in de kamer en daar omheen wat rieten stoeltjes. Verder is er niet veel te zien.

(Wordt vervolgd).

J.F. STULP, HET BRUGWACHERSHUISJE Van Larum

KORTE INHOUD:

Ruurd Dijkema is een week. Hij komt bij zijn grootvader, de brugwachter van Larum. Grootvader is een strenge man. Ruurd wil graag naar de H.B.S. Op school wordt hij geplaatst in de opleidingsklas. Met zijn klasgenoten gaat hij naar de boerderij van Dirk v. d. Vaart.

„Ga zitten, lui”, nodigt Dirk, terwijl hij de deur weer sluit en dan tegen Ruurd: „Dit is ons kantoortje, jo. Hoe vind je 't?”

„Leuk” bewondert Ruurd. Hij heeft, evenals de anderen, een stoel opgezocht en kijkt nieuwsgierig om zich heen. Dirk zelf heeft, aan 't einde van de tafel, een soort leunstoel en hij kijkt nogal gewichtig.

„Dat komt omdat hij de Voorzitter is, zie je”, spot Piet Bergers, „je moet die opschepper straks eens horen!”

Maar dat laat Dirk zich niet zeggen! „D'r uit jij”, wijst hij naar de deur en als Piet niet al te gauw gehoorzaamt, wipt „de Voorzitter” met een sprongetje over de tafel heen en de spotter op de rug. „Help eens even, jongens”, roept hij, „dat ventje moet „genade” zeggen en anders de deur uit!” Twee, drie jongens springen toe en in een ogenblik is er in het kamertje een geschreeuw en gestoei van belang. De meisjes gaan maar voorzichtig wat aan de kant, ze vinden dit gedoe wel wat al te wild.

Dan plotseling, net als Frits Verhoog met veel lawaai een stoel omgooit, gaat de deur open en een vrouw staat op de drempel. Ze ziet er nogal „deftig” uit vindt Ruurd en je ziet zo, dat het Dirks moeder is. Haar gezicht, dat anders wel vriendelijk moet zijn, staat nu afkeurend; de ogen kijken streng. Een beetje verlegen laten de lawaaimakers elkaar los en zoeken hun plaatsen weer

op. Alleen Dirk is niet van zijn stuk gebracht.

„'t Is zijn schuld hoor”, wijst hij lachend naar Piet, „hij wil er niet uit gaan, als ik het zeg!”

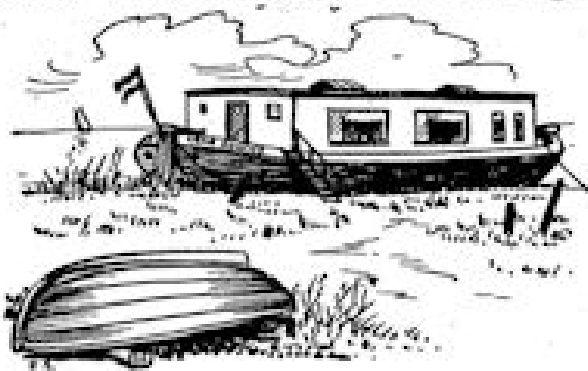
Dirks moeder schudt haar hoofd. „Foei”, zegt ze, maar 't klinkt niet eens boos meer, „wàt een lawaai. 'k Durf jullie niet eens een kopje thee brengen, zo”.

„Kunt U anders gerust doen, Mevrouw”, laat Piet zich ontvallen. Hij heeft dorst gekregen van het gestoei en zijn ogen kijken gultig. Ze moeten er allemaal om lachen, mevrouw ook mee en dan is 't ijs meteen gebroken. Ruurd, netjes voorgesteld door Dirk, („Ruurd Dijkema, waar ik U al van vertelde”) geeft mevrouw een hand en dan verdwijnt ze om de beloofde thee te halen. Dirk beweert dat de

vergadering nu geopend is. Ze vinden het allemaal leuk, zegt hij, dat Ruurd er nu ook bij is en hij hoopt, dat die zich altijd zo dapper zal gedragen als zopas tegenover Thor van Lange Willem. Dan kan de club nog heel wat plezier van hem beleven!

„Bravo!” roept Ria, die weet hoe 't hoort, en een oorverdovend handgeklap en voetengestamp maakt een einde aan Dirks mooie „speech”. Als dan, even later, de thee is gebracht en de dorstige kelen zijn gespoeld, begint Dirk een beetje geheimzinnig over het eigenlijke doel van deze vergadering. Ze hebben namelijk grote plannen, komt Ruurd te horen. Kijk, een club maakt natuurlijk ieder jaar, als 't éven kan, een uitstapje. Verleden jaar zijn ze naar Paterswolde geweest, leuk jo! Maar nu dit jaar hebben ze iets heel bijzonders. Ergens op de Wijde Murk, het meer-tje achter Larum, ligt midden in een wereld van riet en water, een prachtige woonschuit. De eigenaar woont in de stad en hij verhuurt de „Arke Noachs”, zoals het schip heet, 's zomers aan vacatiegangers, die op het meer willen vissen of zeilen. Er zijn altijd veel liefhebbers en de huur is dan ook behoorlijk hoog; veel te hoog voor het clubje van 6b. Maar in het najaar kun je voor een zacht prijsje de schuit wel een dag of wat krijgen. Nu heeft de school binnenkort een paar dagen herfstvacantie en dokter Bergers heeft voor een halve week de „Arke Noachs” ge-

DE „ARKE NOACHS”

huurd. De hele club gaat daar dan „kamperen”. Dirks vader en moeder gaan mee als „leiders” en dokter zal hen met zijn motorboot zelf brengen.

Enig jo! Als 't goed weer is, gaan ze zeilen in een boot, die je daar kunt huren of vissen. En ze gaan misschien met mijnheer van der Vaart mee op jacht! Voor geval het slecht weer mocht zijn, gaat een sjoelbak mee en spelletjes en boeken. Zo zullen ze zich vast niet vervelen!

't Wordt weer een druk geroezemoes van stemmen daar in 't kantoor-tje, omdat ze allemaal tegelijk willen vertellen over hun plannen. 's Morgens zelf proviand halen natuurlijk met de boot en zelf eten koken. Maar als Ruurd, die ook al **enthousiast** wordt, eindelijk vraagt of hij óók mee mag, betrekken de gezichten. „Kijk”, zegt Dirk ernstig, „het kost natuurlijk centen hè? De huur, het eten en de rest moeten we zelf betalen, dat spreekt. Wij hebben daar al meer dan een jaar voor gespaard, elke week een dubbeltje. Frits Verhoog, de penningmeester, heeft zodoende al meer dan veertig gulden in kas. En als jij mee wilt, zul je dus al die dubbeltjes in ééns moeten betalen. Dat wordt minstens vijf gulden. Heb je dat?”

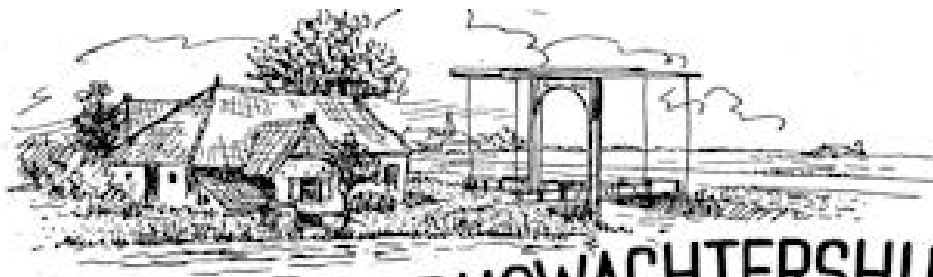
Nu, daar hoeft Ruurd niet lang over te denken. Mistroostig schudt hij het hoofd. Vijf gulden... Opa zal hem zien aankomen!” „Vijf centen”, probeert hij te spotten, „dat zou beter gaan!”

Ja, dat geloven ze allemaal wel. Maar Ria van Dam vindt, dat het tóch niet helemaal eerlijk is. „Als wij vijf gulden ineens moesten betalen, kregen we 't óók niet”, beweert ze. „En er is immers geld genoeg? Als Ruurd nu eens een rijksdaalder betaalde? Zou dát kunnen?”...

Ruurd denkt diep na en in zijn ogen komt weer een beetje hoop. Ze zijn het direct allemaal met Ria eens, dat een rijksdaalder genoeg is en... hij zou toch zo ontzettend graag mee gaan. Als hij nu thuis eens erg zijn best deed en als Tante Lena dan eens voor hem aan Opa vroeg?”

„k Zal 't vragen”, belooft hij alvast en als ik het dan de volgende week meebreng, is dat goed?”

(Wordt vervolgd.)

J.F. STULP,

HET BRUGWACHERSHUISJE *Van Larum*

KORTE INHOUD:

Ruurd Dijkema is een wees. Hij komt bij zijn grootvader, de brugwachter van Larum. Grootvader is een strenge man. Ruurd wil graag naar de H.B.S. Op school wordt hij geplaatst in de opleidingsklas. Met zijn klasgenoten gaat hij naar de boerderij van Dirk v. d. Vaart.

„O ja”, stemmen ze allemaal gul toe, „’t heeft nog geen haast hoor! En een luid „hoera!” gaat op voor Ruurd, alsof die het geld al in zijn zak had. Maar, de arme jongen zelf weet maar al te goed, dat het daar nog ver van af is!

Nog een hele poos duurt daarna de vergadering en er wordt gepraat over alles en nog wat. Maar het lawaai wordt langzamerhand weer verschrikkelijk, zodat eindelijk Dirks moeder nog eens door de deur komt kijken. Ze vindt, zegt ze, dat de club nu maar moest sluiten en de volgende keer wat rustiger asjeblieft.... Dan maakt Dirk met een flinke hamertik een einde aan ’t feest en gaan ze de fietsen weer opzoeken. Dirk brengt, zoals hij beloofd had, Ruurd netjes terug tot aan ’t dorp en met een „tot morgen op school”, nemen ze bij de brug afscheid. Dan rent Ruurd in eens door naar huis. O wee, ’t is al laat!

Wat zal Opa zeggen?.....

HOOFDSTUK 3.

In de achterkamer van ’t brugwachters-

9. pers.voornw. (2). 12. zeilboottype als afkorting (2). 13. heil den lezer (2). 15. boom (3). 17. groente (3). 20. klank (4). 22. bijwoord (2). 23. viervoetig dier (2). 24. verl. tijd van ’t werkw. tijgen (4). 25. geluid v. e. vierv. dier (3). 28. bijwoord (2). 29. vogel (3). 31. zangnoot (2). 32. deel van de Bijbel (2).

De oplossingen moeten worden ingezonden vóór 10 September aan: L. MEIJER, Wilhelminal. 7, Bedum.

Denk om volledige naam, voornamen en adres.

Er worden weer een aantal prijzen beschikbaar gesteld!

huisje zit tante Lena voor ’t raam een paar jongenssokken te stoppen. Haar gezicht staat een beetje bezorgd en ze heeft al een paar keer naar de Friese hangklok in de hoek gekeken. Snap je nu, waar zo’n jongen blijft? Tot nu toe is hij direct elke dag uit school naar huis gekomen, maar vandaag is er zeker iets bijzonders. ’t Is bij vijven en hij is er nog niet. Enfin, hij is oud en wijs genoeg, maar een beetje vervelend is ’t wel. Nou, ’t is een hele zorg hoor, zo’n jongen in huis! Wat hebben ze er tegenop gezien, haar vader en zij, toen ze wisten, dat zij Ruurd in huis zouden krijgen. O, ’t is geen lastige jongen hoor, dat niet, maar Vader heeft het tóch al zo druk en hij kan nu eenmaal slecht met kinderen omgaan. Dat komt misschien wel mee van die gemene plagerij altijd met bij de brug. Op allerlei manieren proberen kwajongens de oude bruggebaas voor de gek te houden en de oude veldwachter Huisman, die er van weet, kan tegen die lummels ook al niet veel beginnen. En dan is er de scheerwinkel.... Behalve dat „Raas” de ophaalbrug, die een eindje verder over de vaart ligt, moet bedienen, is hij ook nog barbier. De grote voorkamer van het huis is ingericht als „scheersalen” en vooral ’s avonds kan het er behoorlijk druk zijn. En nu nog een jongen er bij, om op te verdienen. „Ik kán het niet meer”, heeft haar vader indertijd geklaagd, „ik ben er te oud voor”. En tante Lena wist dat het waar was. Vader was veel te streng en te kort angebonden voor zoiets. En ze heeft begrepen, dat zij het ook moeilijk zou krijgen. Aan de ene kant haar Vader helpen natuurlijk en aan de andere kant toch ook een beetje moeder wezen voor deze jongen, die zo heel alleen op de wereld stond.

Zo zit Tante daar nog een poosje te peinszen, tot plotseling de voordeur opengaat en Ruurd, een beetje bedeesd, maar met een kleur als vuur, binnenkomt. Even, vlug, gaan z’n ogen door ’t kamertje. O, gelukkig. Opa is er niet. Tante zit, met de bril op, te stoppen en ineens valt het Ruurd op hoeveel ze zó op moeder lijkt. Even geeft hem dat een weemoedig gevoel, maar er is geen tijd om er lang aan te denken.

„Hé, gelukkig”, zegt Tante zodra ze hem ziet, „moest je zó lang schoolblijven?”... Ruurd slaat een blik op de klok en vertelt

dan het verhaal van de club en hoe leuk het was. Tante luistert en knikt dat het goed is. Ze vindt het zelf ook fijn dat Ruurd een paar kameraden heeft en hij had er wel mindere kunnen uitzoeken! „Maar voortaan eerst even vragen, hoor”, zegt ze, „want Opa wil graag weten waar je zit”.

„Waar is Opa?” vraagt Ruurd, terwijl hij vast zijn huiswerk bijelkaar zoekt.

Die moest naar de brug”, vertelt Tante „en hij is nog niet terug. ‘k Denk dat hij ergens is blijven praten”. Ruurd knikt en blijft dan even zitten nadenken. ‘t Treft eigenlijk wel mooi, dat Opa er niet is. Als hij nu direct Tante eens vroeg, of hij mee mag binnenkort met het uitstapje van de club en of hij dan een rijksdaalder mag hebben?....

Ja, vooruit hoor, hij waagt het er op! En vóór hij het zelf goed weet, heeft hij het er al uitgeflapt. ‘t Is wel veel geld, een rijksdaalder, maar hij zal erg zijn best doen en Opa heel veel helpen. En mag het dan, Tante?....

Tante kijkt bedenkelijk. Ja, ze begrijpt best, dat Ruurd graag mee wil, maar dit is toch wel wat veel gevraagd. „Een rijksdaalder is voor die kinderen maar een kleinigheid”, zegt ze, „maar voor óns is het een heel bedrag. En als je nu een jaar op die club was geweest, zou ik er niet veel van zeggen, maar ‘t is nog maar een dag. Nee Ruurd, dat zal wel niets worden. Maar we zullen Opa ook eens vragen, straks”.

Ruurd zucht diep en kijkt teleurgesteld het raam uit. Jawel, Opa vragen, dat hoëft niet eens, wat diè zegt, weet hij zó wel. En diep in zijn hart moet hij Tante nog gelijk geven ook. ‘t Is ook veel geld, maar.. maar.... ‘t zou toch zo heerlijk zijn....

Met een nieuwe zucht gaat hij dan maar

aan zijn huiswerk. Afwachten maar, misschien verzint hij er nog wat op.

Even later tingelt het belletje van de voordeur en komt Opa binnen. „Zo”, zegt hij, heel oppgewekt voor zijn doen, „is Ruurd al thuis? Dat treft, want ‘k heb nieuws voor je, jo!”

Een beetje achterdochtig kijkt Ruurd op van zijn werk. Als Opa zó spreekt, vertrouwt hij het niet goed. Veel moois zal het alvast niet zijn....

„Kijk eens”, zegt Opa, als hij zijn stoel heeft bij geschoven, „‘k trof zopas, toen ik van de brug kwam, de oude Caspers. Hij vroeg of ik even mee ging naar zijn huis, want hij had een boodschap voor me. Nou, ik mee naar de Nieuwe Buurt hè en daar hoorde ik dat Caspers een haantje had gevonden voor Ruurd. Hij had mij indertijd al beloofd, dat hij eens rond zou kijken en nu was er dan wat. Caspers zijn zoon is zó als je weet, krantenbezorger. Hij bestelt niet alleen hier in Larum, maar ook in Eltens en op Snakkersbuurt. En nu vertelde Caspers mij, dat de jongen het alleen niet meer af kon. Hij zocht om een hulp, die in ieder geval Larum en omstreken van hem zou kunnen overnemen. Er is voorlopig een rijksdaalder in de week aan te verdienen en als ‘t goed gaat, later meer. De jonge Caspers heeft een fiets voor zijn helper beschikbaar en hij gaat de eerste week zelf mee, om alles te leren vinden. Nu je snapt wel, dat ik ‘t met beide handen heb aangenomen. Wat zeg je er van Ruurd? Nu kun je wat mee verdienen jo, en dat is wel nodig!”

‘t Is best, Opa”, knikt Ruurd. De gedachte wat te verdienen, lokt hem ook wel aan. En bovendien: „een rijksdaalder” heeft Opa gezegd en direct is het toen door hem heen gegaan: fijn, dan kan ik zelf het geld voor de kampeertocht verdienen. Misschien vindt Opa het dan wel goed....

Opa steekt een pijpje aan en praat maar door over Ruurds haantje. En dan plotseling begint Tante Lena over dat andere....

Ruurd schrikt er haast van en met spanning luistert hij toe. Tante vertelt van de nieuwe kameraden en van de club, waar Ruurd nu ook bij hoort. En dat ze nu een uitstapje in ‘t zicht hebben....

O wee, dit valt niet in goede aarde; Ruurd ziet het aan Opa's gezicht dat plotseling betreft. Maar als tante de rijksdaalder noemt, waar Ruurd om heeft gevraagd, loopt hij de oude man de gal over.

„Toe maar, toe maar!” barst hij los, „een rijksdaalder voor een uitstapje, ‘t kan niet op, zeker. Dat heb je er van, als je met de deftigheid omgaat. Gewone jongens zijn niet goed genoeg; mijnheer moet op de club bij ‘t zoontje van de dokter en van Van der Vaart. En Opa betaalt wel. Nee mannetje, daar komt niks van. ‘k Heb al lang gemerkt, dat jij ‘t hart veel te hoog draagt. Dat huiswerk ‘s avonds staat me ook niet aan. Verdien jij later je kostje maar met de handen, daar hoeft niemand zich voor te schamen. In mijn huis geen student

en geen leerbedeken, houd je dat voor gezegd!" En zo draaft de oude man nog een tijdlang door, tot Ruurd het niet meer uithouden kan. Wég zijn vacantiereisje, wég zijn hoop om téch nog naar de H.B.S. te kunnen gaan, 't volgend jaar; alle mooie plannen in één keer kapot! Een wilde woede laait in hem omhoog — o, hij zou wel kunnen huilen en schreeuwen tegelijk!

„k Mag nóóit wat", gooit hij er dan plotseling uit.... „nóóit, nóóit. Warken, dat mag en geld verdienen en vulle hokken schoonmaken en als ik wat vrág, is 't altijd „neel" Maar 'k ga téch naar de H.B.S. 't volgend jaar, dat zult u zien, 'k doe het téch!" Brutaal heeft hij de laatste woorden er uit geschreeuwd en hij stampvoet van drift.

„Stil toch, jongen", schrikt Tante, die Ruurd nog nooit zo heeft gezien, „zo mág je niet praten tegen je Opa"....

Maar 't is al te laat. Trillend van drift is de oude man overeind gekomen.

„Zo", heeft zijn oude stem, doe jij het téch.... Maar dan mijn huis uit, dat vertel ik je. Want zolang ik leef, heb ik het hier te zeggen! En nu de kamer uit, als je niet wilt, dat ik je plát sla, brutale vlegel. Vooruit, naar de zolder jij en geen sten vanavond, lummel die je bent!....

Met beide handen omhoog staat de oude bij de deur en zijn stem slaat over van drift. Tante, hevig geschrokken, probeert haar vader te kalmeren. Meteen pakt ze

Ruurd bij de arm en duwt hem de kamer uit. „Vooruit nou", dringt ze, „'t is zo al mooi genoeg niet? Je móet je schamen, zo tegen je grootvader te doen!" Dan slaat de deur achter Ruurd dicht en klimt hij langzaam het laddertje op, naar boven. Daar, op het zolderkamertje, laat hij zich neerploffen op een stoel en met het hoofd op de armen, snikt hij plotseling zijn verdriet uit. O, wat is alles nu ineens donker geworden en hopeloos naar! En dat mee door zijn eigen schuld. Want juist door die brutaliteit zal Opa nu natuurlijk helemaal niet meer toegeven. Wég zijn nu alle mooie dingen en bovendien zijn Opa en Tante nog zó hoog, dat het wel nooit weer in orde zal komen.

„Ik wil hier niet langer blijven", snikt hij wanhopig, „ik wil het niet en ik doe het niet!" Maar meteen schudt hij het hoofd om zijn eigen woorden. Hij kan immers nergens anders naar toe. Een poos blijft hij nog snikken, dan, langzaam, kalmeert hij wat. Is het wel zo, dat hij helemaal alleen is? Plotseling moet hij denken aan wat vroeger zijn moeder vaak zei: „Juist als alles om ons zo donker lijkt, ziet God naar ons en Hij maakt het zéker weer licht". Nog nooit heeft hij die woorden zo goed begrepen als nu. En diep uit zijn hart gaat een stil gebed op naar de Hemelse Vader, die juist nu zo heel dicht bij hem is!

Als Tante die avond, vóór ze zelf ter ruste gaat, nog even naar boven slaapt, naar de bedstee op zolder, is Ruurd al lang in slaap gevallen. Een ogenblik blijft ze, bij het licht van het spaarlampje, staan kijken naar haar neef, die soms in zijn slaap nog even opschokt, als in een onrustige droom.

„Arme jongen", fluistert ze, terwijl ze even over zijn klamme haren strijkt, „wat was het een moeilijke avond voor je. Maar alléén ben je toch niet, al dacht je misschien van wel. Ik zal proberen je te begrijpen en te helpen en God zal zorgen, voor ons allemaal".... Dan draait ze het lichtje uit en zoekt voorzichtig de weg naar beneden....

HOOFDSTUK 4.

Een mooie dag in 't laatst van September. Met een stevig gangetje fietst Ruurd Dijkema op de kale landweg, even buiten Larum. Zijn grote fietstas, die een uurtje geleden nog uitpuilde van de kranten, is nu bijna leeg. Het dorp zelf heeft hij al afgewerkt, nu nog de rij huisjes ginds aan de vaart de z.g.n. Snakkerbuurt en eindelijk, als verste uithoek, de boerderij van Reinders. Daarmee is dan voor vandaag het werk weer afgelopen.

Dit nieuwe baantje bevalt Ruurd niet slecht en, met het windje lekker in de rug, trapt hij vlug verder. Als 't een beetje lukken wil, is hij om half acht klaar. En dan staat er bij Tante een bordje lekkere, warme pap te wachten!

(Wordt vervolgd).

J.F. STULP: **HET BRUGWACHERSHUISJE**
Van Larum

KORTE INHOUD:

Ruurd Dijkema is een wees. Hij komt bij zijn grootvader, de brugwachter van Larum. Grootvader is een strenge man. Ruurd wil graag naar de H.B.S. Op school wordt hij geplaatst in de opleidingsklas. Met zijn klasgenoten gaat hij naar de boerderij van Dirk v. d. Vaart.

Na de ruzie met Opa, nu een paar weken geleden, toen het opeens zo naar was thuis, is alles gelukkig nogal meegevallen. Opa heeft een paar dagen geen woord tegen hem willen zeggen maar toen is er van een onverwachte kant hulp gekomen. Jan Caspers, Ruurds nieuwe „baas”, heeft namelijk op een avond in de scheerwinkel nogal wat opgescheept over Ruurd. „Een flinke jongen”, heeft hij gezegd, „'k ben maar wat best tevreden, baas!” Dat waren woorden naar Opa's hart en de kwade bui is toen langzamerhand overgedreven.

Over 't huiswerk heeft Opa niet weer gepraat, dus dat gaat nog gewoon door.

En Ruurd heeft aan zijn kameraden van de club maar niets verteld van die ruzie. Ze rekenen er dan ook vast op, dat hij meegaat! En nu heeft hij er iets op verzonnen.

Ruurd heeft een angstvallig bewaard geheim, iets, waar niemand iets van weet, zelfs Tante Lens niet. Dat is eigenlijk een beetje een vroeemde geschiedenis: Het is nu anderhalf jaar geleden, dat Ruurds moeder gestorven is. O, hij herinnert zich die droeve tijd nog zo goed. Vooral de dag van de begrafenis was zo heel erg moeilijk. En op die dag is er 's middags iets eigenaardigs gebeurd. Ze waren teruggekomen van het kerkhof en de familie bleef in de grote voorkamer nog wat praten. Sommige ooms en tantes begonnen vast moeder haar kasten eens na te kijken en op te schrijven, wat er alsoo was. Ruurd vond dat heel naar, en verdrietig sloop hij naar het ach-

Hier is die dan:

1. (vertic.) monarch.
- Hor.: 2 Elizabeth. 3. Australië.
- 4 Churchill. 5 Yorkhouse.

Ook nog de oplossing van het letterraadsel: 14 12 5 dam. 11 15 8 4 rijst. 13 18 3 9 best. 1 6 2 7 wien.

't Geheel werd: Westminsterabdy.

Nu heb ik 'es een aardrijkskundig raadsel.

Alle namen bestaan uit 8 letters. Op de kruisjeslijn komt de naam te staan van een stad uit Overijsel, bekend door z'n lekkernij.

Die vul je eerst maar in:

1.	×	.	.	.	.	.	.
2.	.	×	.	.	.	.	.
3.	.	.	×	.	.	.	.
4.	.	.	.	×	.	.	.
5.	.	.	.	.	×	.	.
6.	.	.	.	.	.	×	.
7.	.	.	.	.	.	.	×
8.	.	.	.	.	.	.	×

1. Plaats aan de Oude IJsel.

- 2 Hoofdstad van een land aan de Oostzee gelegen.
3. Hier wordt veel groente verbouwd voor Amsterdam. Ligt in Noord-Holland.
4. Meer in Galilea gelegen.
5. Stad waar Paulus Aquila en Priscilla ontmoette.
6. Landstreek langs de Oostelijke oever van de Adriatische Zee.
7. Plaats in de Achterhoek.
8. Een van de 11 steden uit Friesland.

Tenslotte nog 4 zinnen. In zin 1 en 2 zijn plaatsnamen uit Nederland verborgen, in zin 3 en 4 riviernamen ook in Nederland.

1. Toen ik met vakantie ging, kon ik mijn goed amper bergen.
2. Ja hoor, 'k heb te veel deze keer.
3. Mien mocht voor Oma asters halen.
4. Richt uit de 1e rij naar mij het hoofd.

Van deze beide opgaven behoef je niets op te zenden.

terkamertje. Daar vond hij Tante Willie uit Alkmaar, die op haar knieën voor het lage dressoir lag en de stapeltjes ondergoed nakeek. Stijl ging Ruurd naast haar staan. Toen Tante nu op zeker ogenblik een hoopje kleren uit elkaar haalde, rolde er een klein, rond doosje uit. Tante raapte het op, deed het open en... haalde er een tot een propje samengevoeven briefje van vijf en twintig gulden uit. „De stumper”, zei ze, op moeder doelend, „dat heeft ze opgespaard en weggelegd om er iets extra's voor te kopen. Misschien wel kleren voor jou, jongen”. Even dacht Tante na, toen, plotseling, dawde ze Ruurd het geld in de hand. „Hier”, zei ze, „dat geld komt jou toe en 'k vrees, dat je 't anders niet krijgt. Bewaar het zuinig, misschien komt het je nog eens van pas. En vergeet nooit, dat je moeder het met zorg heeft overgespaard”.

Ruurd heeft het geld toen in zijn beursje gestopt en er is verder nooit weer door iemand over gepraat. Tante Willie is het vorige jaar met haar gezin naar Australië gegaan en niemand hier weet iets van dat geld. Toen hij later het plan kreeg om naar de H.B.S. te gaan, en begreep dat daar geld voor nodig was om boeken en zo te kunnen kopen, wist hij plotseling wat hij met zijn schat zou doen. En hij wist ook, dat moeder dit, als ze het geweten had, zeker zou hebben goed gevonden. Met de grootste zorg heeft hij overal, waar hij de laatste tijd geweest is, zijn beursje verstopt en ook nu, bij Ops, heeft hij er een veilig plekje voor gevonden. In een hoek van de

gedachten onwillekeurig naar het hoekje achter de schoorsteen.... Met geweld heeft hij eerst die boze gedachten van zich afgezet. Nee hoor, die vijf en twintig gulden van moeder moest onaangeroerd blijven, tot hij naar de H.B.S. zou gaan. Maar eindelijk is hij toch voor de verleiding bezweken. Och, dat gaan naar de H.B.S. daar kwam misschien toch niets van en hij zou in ieder geval wel sparen, tot hij die rijksdaalder terug had....

Verleden Zaterdagavond heeft hij toen de stoute schoenen aangetrokken en Ops nóg eens gevraagd of hij mee mocht. Jan Caspers had al aangeboden om die paar avonden de kranten voor hem te doen. „En U hoeft niets te betalen, Ops”, heeft hij er aarzelend achteraan gezegd. Ops vatte dit zo op, dat de anderen voor hem betaalden en Ruurd liet het maar zo. Toen ook Tante Lena nog een beetje meehielp, gaf Ops zich gewonnen. „Vooruit dan maar”, zei hij, „als het dan toch niks kost”....

Ruurd was erg blij met zijn overwinning, maar toch niet zó, als hij gedacht had. De gedachte dat het geld van moeder nu gewisseld moest worden, deed hem pijn. Maar hij heeft zich daar overheen gezet en nu hij daar met zijn kranten naar Snakkerbuurt fietst, maakt hij het plan, om het morgenvroeg maar meteen te doen. 't Beste zal wel zijn om met het „briefje” naar een winkel te gaan, ergens aan de andere kant van het dorp, waar Tante nooit komt. De mensen mochten haar anders eens vragen, hoe die jongen aan zoveel geld kwam.

Hij zal daar dan een kleinigheidje kopen en later, bij school, van het wisselgeld een rijksdaalder geven aan Frits, de penningmeester van de club. De rest van het geld gaat terug naar de zolder.... Zo spreekt hij met zichzelf af en, hij dat nu alle moeilijkheden opgelost zijn, bestelt hij vlug

zolder, achter de schoorsteen, ligt een plank een beetje los. En onder die plank ligt het beursje....

Toen hij nu zo dringend een rijksdaalder nodig had voor de club, gingen zijn

zijn kranten op Snakkerbuurt. Dan wipt hij weer op zijn fiets en trapt vlug verder. 't Begint al een beetje schemerig te worden over de velden en Ruurd denkt er aan, dat hij binnenkort een lantaren nodig zal heb-

ben. Dan plotseling houdt hij zijn vaart een beetje in en tuurt scherp de weg langs. Wat ligt daar nu voor donker hoopje in de berm, vlak aan de sloot? 't Lijkt zo, vanuit de verte, wel een pak stroo, dat van een wagen is gevallen, maar als hij wat dichterbij komt merkt hij, dat 't toch iets anders is. En dan ineens ziet hij het en even klopt hem het hart in de keel van 't. O kijk, dat is een man, die daar e e ingloos ligt, dood misschien... Een fiets ligt er vlak bij, half over de weg.

„Boer Reinders waarschuwen”, dat is de eerste gedachte, die Ruurd door het hoofd schiet. Er is vast een ongeluk gebeurd en niemand die er van weet. Even kijkt hij, in 't voorbij fietsen, naar de verongelukte. Wie zou het zijn? Nee, hij kent hem niet en dood is die man ook niet; 't lijkt haast wel of hij slaapt. Een vreemd, rochelend geluid komt uit zijn borst.

Dan zet hij de vaart er weer in en even later komt hij buiten adem, bij Reinders het erf opstuiven. Hij treft het: de boer staat bij het hek met iemand te praten. Die andere is Lange Willem ziet Ruurd, als hij dichterbij komt. De bakfiets staat bij de weg, een dood schaaap ligt er op. Willem heeft dat beestje zeker pas gekocht en hij is nu bezig de boer te betalen. Vlug schiet Ruurd er op af.

„Kom toch gauw”, hijgt hij, „er ligt 'n bewusteloze man in de berm, hier vlak bij; de fiets ligt er naast”.

De boer kijkt Ruurd maar wat vreemd aan. „Een man in de berm?” broemt hij. „Wie kan dat nou zijn, Willem?” De Lange denkt even na en barst dan plotseling in lachen uit. „Ha, ha, ha,” schatert hij, „snap je dat nog niet boer? 't Is Gabe van der Leest natuurlijk weer. Elke Vrijdag heb je dat feest! De man is stomdronken vanzelf en hij heeft gedacht, dat-ie al thuis was. Toen is hij maar meteen in z'n bed gekropen”....

„Zo zal 't wel wezen”, knikt Reinders, „maar we kunnen hem daar toch niet laten liggen, wel? 't Is ook een mens en hij heeft vrouw en kinderen”. Ja, dat vindt Willem ook en na wat heen en weer praten besluiten ze om de dronkaard maar even op Willems bakfiets te leggen en hem dan bij de boer in 't hooi zijn roes te laten uitslapen. Dan leggen ze het dode schaaap in 't gras en gaan met de lege bakfiets de weg op. Ruurd heeft intussen vlug zijn krant in de bus gestopt en loopt hen achterna. In zijn maag is plotseling een raar gevoel. Hij heeft Gabe van der Leest wel eens horen noemen, maar hij kende hem nog niet. 't Is een veekoopman, die geregeld 's Vrijdags naar de markt in de stad gaat en dan vaak dronken terug komt. Verleden week heeft Jan Caspers hem nog thuis gebracht.... En dat ze die man daar nu gaan halen of 't een stuk vee was — 't is toch verschrikkelijk!

De boer en Lange Willem hebben nu de dronken veekoopman gevonden en zonder

veel omslag tillen ze hem op en leggen hem op de bakfiets. Met weerzin staat Ruurd er naar te kijken en dan ziet hij plotseling iets in 't gras liggen, op dezelfde plaats ongeveer, waar de dronkaard gelegen heeft. Vlug raapt hij het op.

't Is een oude, leren portefeuille, een stuk of wat papieren steken er half uit. Die portefeuille is Gabe zeker uit de zak gevallen, toen hij daar in de berm neertuimelde. Even houdt Ruurd het ding in de hand en bekijkt het van alle kanten. Zou hij het naar de politie brengen? Nee, 't is toch maar beter om het boer Reinders te geven. Die kan er dan gemakkelijk voor zorgen, dat Gabe het ding terug krijgt.

De boer en Lange Willem zijn intussen al weggegaan met hun vrachtje en vlug fietst Ruurd hen achterna: „Kijk, die portefeuille is zeker van Gabe; hij lag daar in 't gras” „Kerel”, schrikt de boer, „geef gauw hier! Wie weet hoeveel geld er in zit. Nou, gelukkig dat je die gevonden hebt hoor”. Zorgvuldig stopt hij het waardevolle ding in de zak en dan zwaait de bakfiets van de weg af en het erf van de boerderij op.

Ruurd is intussen alweer op de terugweg naar het dorp. Hé, wat een akelig geval toch! Hij kan het treurige gezicht van die man daar op de bakfiets, maar niet kwijt raken; almaar ziet hij het voor zich. En wat ook naar voor Gabe's vrouw en kinderen, die vanavond vergeefs zullen uitkijken naar hun vader en wachten.... Lange Willem zal hun misschien nog wel even gaan vertellen straks, wat er is gebeurd...

(Wordt vervolgd).

maakt met de verkoop der documenten, verspreidde zich snel door de Arabische woestijn. Weldra zochten gehele stammen en zij poogden dit in het geheim te doen.

Doch de Jordaanse regering kreeg kennis van het voorgevallene. Zij betaalde tot nu toe reeds een bedrag van ongeveer 160.000 gulden voor de aankoop van vele oude bijbelmanuscripten. Doch thans geraken haar middelen uitgeput, terwijl zich nog vele documenten in handen der Arabieren bevinden.

In September j.l. ontdekten **Bedoeïenen** slechts enkele honderden meters van de grot, waarin in 1947 voor 't eerst oude bijbelmanuscripten werden aangetroffen, een zeer grote hoeveelheid dezer documenten. Er waren er zoveel, dat een gehele stam drie dagen en nachten doorwerkte om de manuscripten in veiligheid te brengen.

Een der gelukkige vindere poogde enkele stukken aan Jordaanse **autoriteiten** te verkopen. Binnen enkele uren was daarop de grot door Jordaanse militairen en politiemannen omsingeld. Doch de stamleden waren gewaarschuwd door een uitkijk en zij waren er in geslaagd tevoren negen-

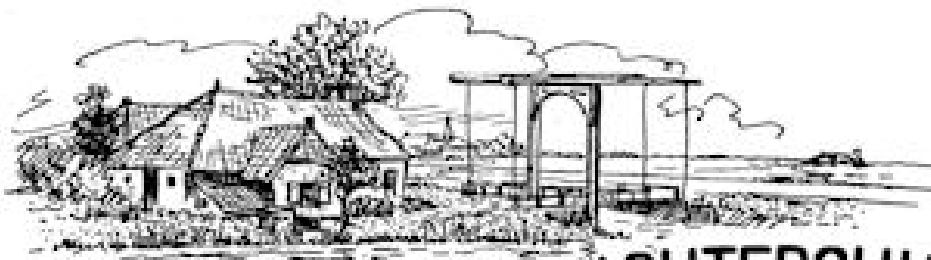
tig procent van de inhoud der grot in veiligheid te brengen.

Hierna wilde de stam graag verkopen — doch tegen zijn eigen prijs. Daar vele stamleden echter bevreesd waren door de Jordaanse regering gevangen gezet of beboet te zullen worden, maakten zij gebruik van tussenpersonen om zich in verbinding te stellen met professor G. Lankester Harding, het de door Jordaanse autoriteiten aangestelde hoofd van de oudheidkundige dienst.

Professor Harding ontving de tussenpersonen hoffelijk en betaalde. Binnen korte tijd wist hij de hand te leggen op zestig procent der laatst gevonden manuscripten. Toen was het geld van de Jordaanse Oudheidkundige dienst op.

De professor hoopt ten eerste, ook de beschikking te kunnen krijgen over de gelden, nodig voor de aankoop van de andere manuscripten. Enkele Bedoeïenen hebben er zoveel vertrouwen in dat de professor er in zal slagen dit geld te verkrijgen, dat zij hem in hun bezit zijnde documenten op **crediet** hebben geleverd.

Intussen zetten andere stamleden ijverig het zoeken naar de kostbare manuscripten voort.

J.F. STULP.

HET BRUGWACHTERSHUISJE *Van Larum*

KORTE INHOUD:

Ruurd Dijkema is een wees. Hij komt bij zijn grootvader, de brugwachter van Larum. Grootvader is een strenge man. Ruurd wil graag naar de H.B.S. Op school wordt hij geplaatst in de opleidingsklas. Met zijn klasgenoten gaat hij naar de boerderij van Dirk v. d. Vaart. De club maakt plannen voor een uitstapje. Ruurd moet daarvoor een rijkdaalder afnemen van zijn 25 gulden, welke tante hem toestopte. Terwijl hij kranten bezorgt vindt hij aan de kant van de weg een dronken veekoopman. Zo, met al die gedachten in z'n hoofd, is

de weg maar kort en even later stapt hij bij het brugwachtershuisje van de fiets. Ziezo, dat zit er weer op voor vandaag. Nu gauw vertellen wat hij heeft beloofd natuurlijk, dan eten en niet laat naar bed, want hij is behoorlijk moe. En morgen, dan gaat hij zijn geld wisselen en dan zal hij het bankbiljet dat nog van moeder is geweest, voorgoed kwijt zijn? 't Is toch wel jammer eigenlijk.... Even staat hij nog na

te denken, dan doet hij, plotseling besloten, de deur open en gaat naar binnen. Vooruit hoor, geen gezur meer, het móet!...

HOOFDSTUK 5.

Als Ruurd de volgende morgen, na veel gedraaf en gejacht, eindelijk op school zit, heeft hij het voldane gevoel, dat alles nu in orde is.

Met zijn beursje op zak is hij voorschool-tijd nog even op een halletje naar de winkel van de Jong geweest, helemaal aan 't eind van 't dorp. Daar heeft hij toen, een beetje onrustig, alsof hij iets slechts deed, een zakje snoep gekocht en een paar repou chocolade. Dat lekkers was voor 't uitstapje bestemd: 't zou wel leuk zijn, om dan iets extra's bij zich te hebben. De winkelier, die zelf bediende, keek gelukkig helemaal niet vreemd naar dat bankbiljetje van vijf en twintig gulden en gaf heel gewoon het wisselgeld terug. Toen, op de terugweg naar school, had hij toch nog een strop, want net in de bocht, bij 't café van Woudstra, sloeg de torenklok negen uur. Dat zou dus te laat komen worden, maar 't viel alweer mee. Meester merkte wel dat hij hard gelopen had, maakte een grapje over langslapers en praatte verder nergens over. Zo is dan toch alles nog op z'n pootjes terecht gekomen. Prits Verhoog heeft, met een hegrappend knikje, de riks zopas (onder de bank door) in ontvangst genomen en de rest van het geld zit veilig weggeborgen in de binnenzak. Nu staat meester de nieuwe sommen te bespreken en de hele geld-geschiedenis is voor een ogenblikje vergeten.

Dan, om een uur of tien, gebeurt het erge.....

Er wordt op de deur getikt, kort en hard. Meester doet open, blijft even op de gang staan praten en wenkt dan Ruurd: „Kom eens even op de gang, jo!”

Een beetje verwonderd loopt die de klas uit. Wat is er nou aan de hand? Meester kijkt zo strak, net of hij van iets geschrokken is.

„Ga maar even naar 't kamertje”, wijst meester verder, terwijl hijzelf alvast vooruit loopt. En dan begrijpt Ruurd er helemaal niets meer van. Bij de tafel zitten twee politiemannen: Opperwachtmeester Huisman en Wachtmeester de Vries uit Eltens. Vlak tegenover hen moet Ruurd gaan zitten. Tevergeefs vraagt hij zich af, wat dit betekenen moet. Maar niet lang, want Huisman neemt meteen het woord. Hij heeft van de meester al gehoord, zegt hij, dat Ruurd vanmorgen te laat op school was. Hoe kwam dat? Ruurd schrikt van die vraag en beweegt even onrustig op zijn stoel. Maar de ogen van de „opper” dwingen, daar is geen ontkomen aan.

„k Moest een boodschap doen, bij de Jong”, aarzelt hij dan. Huisman knikt: dat klopt. De Jong is zopas zelf bij hem geweest met een bankbiljet van vijf en twintig gulden. Dat had een jongen, die wat snoep had gekocht, in de winkel laten wisselen. En de Jong twijfelde ar aan, of 't wel zuivere

koffie was: dat ventje deed zo gejaagd. 't Was dezelfde knaap die 's avonds tegenwoordig de kranten bezorgde, meende de winkelier gezien te hebben....

„En wat voor boodschap was dat?” wil Huisman nu verder weten.... „O juist, wat snoep, voor 't uitstapje van de club. Da's aardig, zeg. En waarmee heb je betaald?” Even komt er bij die vraag een onwillige trek op Ruurds gezicht. 't Was toch zijn eigen geld; wat hebben die mannen daarmee nodig? Maar als hij dan in de strenge ogen van de Wachtmeesters kijkt, vertelt hij toch weer verder.

En de „Opper” knikt nog eens. „Met een bankje van vijf en twintig, juist. En waar had je dat vandaan?”

Daar gaat Ruurds geheim! Er is geen ontkomen aan en wat horend en stotend komt het hele verhaal. Van Tante Willie's vondst in Moeders dressoir en van de zorgvuldig bewaarde schat.... En de gezichten van de politiemannen betrekken. Zie je wel, nou komen de leugens! Je snapt niet waar zo'n joggie ze zo gauw vandaan haalt. Maar ze zullen hem eens wat anders laten zien, wacht maar.....

Even rommelt Huisman in zijn acte-tas, dan haalt hij er iets uit en gooit het voor Ruurd op tafel. „Heb je dat ding wel eens eerder gezien?”

Een ogenblik kijkt Ruurd naar de oude, leren portefeuille daar voor hem. Hè, wat heeft diè er nou mee te maken? En waar heeft hij dat ding meer gezien? O ja, gisteravond.....

„Die is van Gabe van der Leest, geloof ik”, komt er dan aarzelend uit.

„O zo”, grinnikt de „Opper”, „dat geloof ik ook”. En dan plotseling hard: „Hoeveel geld heb je er uit gehaald, gisteravond?”

En nu geen leugens meer, ik waarschuw je!"

Even ditzelf het Ruurd bij die woorden. O, nu is alles hem opeens duidelijk. Daárom was de politie zo nieuwsgierig en daárom deden ze zo vreemd.... Hulpeloos kijkt hij om zich heen, maar ook meesters gezicht staat strak en onverbiddelijk.

„k Heb er niets uitgenomen", zegt hij dan met een hoogrode kleur; 'k wist niet eens dat er geld in zat. Open en fier kijkt hij de Wachtmeesters aan. Ze zullen hem niet geloven, dat voelt hij wel, maar hij is immers onschuldig....

Hoofdschuddend bergt Huisman de portefeuille weer weg. „Dan is er niets meer aan te doen", zegt hij, dan zullen we 't anders moeten proberen. Vindt u goed, dat we hem nu direct maar meenemen, meester?"

Allen zijn opgestaan. Vertrouwelijk legt meester Ruurd nog even de hand op de schouder en kijkt hem diep in de ogen. „Jongen", dringt hij, „zeg de waarheid, misschien kan ik je nog helpen. Wat is er toch gebeurd?"

Dan wordt het Ruurd haast te machtig en zenuwachtig knipperen zijn ogen. Maar hij slaat ze niet neer.

„k Heb de waarheid gezegd, meester", zegt hij vast en 't is of die stem meteen smeekt: „Toe meester, laat mij toch niet alleen, gelóóft mij nu!"

Nauw merkbaar haalt meester de schouders op. Hij staat hier voor een raadsel. Dat die jongen nu nóg staat te liegen, is haast niet aan te nemen. Maar de schijn is wel heel erg tegen hem!

„Kom dan maar mee", zegt de „Opper", „me dunkt, de zaak is duidelijk genoeg. We gaan nu eerst maar eens kijken, waar meneer de buit heeft verstopt. Vooruit je, opschieten een beetje!" En voor de beide mannen uit, loopt Ruurd de gang door naar buiten.

De „roofoverval" op Gabe van der Leest heeft nogal wat opschudding verwekt in Larum.

Achter de gesloten lokaaldeur rumoert de te lang alleen gelaten klas....

Vanmorgen vroeg is de verkoopman, helemaal overstuur, op het politie-bureautje komen vertellen, dat hij vrijwel al zijn handelsgeld was kwijt geraakt. Hij miste zeker acht honderd gulden, misschien nog wel meer. En omdat hij moest toestemmen „behoorlijk" dronken te zijn geweest, was het te begrijpen, dat hij geen flauw vermoeden had van de daders. Toen hij vanmorgen bij Reinders in 't hooi wakker werd, had hij zijn verlies eerst gemerkt.

De boer was gisteravond zo verstandig geweest, om vóór hij de portefeuille in Gabe's binnenzak duwde, eerst samen met Lange Willem de inhoud even na te kijken. Zodoende stond dus vast, dat het geld toen al verdwenen was. De enige die vooraf de portefeuille nog in handen had gehad, was dat krantenbezorgertje van Larum. De politie wilde er eerst niet aan, om zo'n jon-

gen te verdenken, tot vanmorgen winkelier de Jong op het bureau kwam met zijn verhaal. Toen was de zaak duidelijk genoeg natuurlijk. De politie had dan ook gedacht, dat ze die jongen wel gauw tot een bekentenis zou brengen, maar dat is tegengevallen. Die knaap houdt stokstijf zijn onschuld vol en het verhaal dat hij vertelt is wel onwaarschijnlijk, maar toch ook weer niet helemaal onmogelijk. Enfin, ze zullen nu eerst maar eens bij hem thuis gaan kijken....

Zo fietsen ze dan, met de „verdachte" op de bagagedrager door het dorp en even later staan ze bij baas Veerman voor de deur. Tante Lens, die opendoet, weet niet wat ze ziet. Ruurd tussen twee veldwachters; wat zullen we nou beleven? Ze laat het groepje maar gauw in de achterkamer en dan komt Baas ook al gauw op het gepraat af. Het verhaal van de diefstal wisten ze natuurlijk al, maar dat Ruurd het zou hebben gedaan, nee, dat is toch ál te gek. Baas zou er om kunnen lachen, als 't niet zo akelig was... Maar dan komt Huisman met de geschiedenis van de vijf en twintig gulden voor de dag. Wist Baas daarvan?"...

Dan moet de Oude zich plotseling aan de tafel vasthouden van schrik.

„Wát zegt u daar?" stottert hij... „nee, die jongen had geen geld, dat weet ik zeker". En zijn ogen, radeloos, zoeken Ruurd. „Praat op, jongen", schreeuwt hij schor, „waar had je dat geld vandaan? 'k Wil nu alles weten, versta je.... alles!"....

In 't hoekje, bij 't raam, staat Ruurd. Hij is erg bleek en frömmelt zenuwachtig aan het gordijn. O, hij had wel verwacht, dat Opa woedend zou worden en hij kan niets anders doen, dan maar weer zijn verhaal vertellen, dat téch niemand gelooft. Als hij 't wisselgeld op tafel legt, keert Opa zich af. Gestolen geld in zijn huis, 't is té erg....

„Maar wat wón je dan toch met dat geld?" vraagt Tante, die toch zo graag Ruurd geloven zou, als ze maar kon.

„Schoolgeld van betalen", zegt Ruurd zacht, alsof hij zich er nu voor schaamt, „schoolgeld en boeken, voor de H.B.S.!"

Maar dan kan Opa zich niet meer inhouden. „Ja, boeken kopen", heeft zijn stem verontwaardigd „en studeren en de grote mijnheer uithangen. Maar je sleurt ongezonde naam door de modder, weet je dat?"

„Laten we eerst maar eens naar zijn kamertje gaan", maakt Huisman een rinde aan het toneel, „waar slaapt hij gewoonlijk?" Dan stommelen ze achter elkaar naar de zolder. Voorop, als een gebroken man, loopt Baas Veerman. O, dat hij dit beleven moet. Er is gelukkig niemand in de scheerwinkel, om zijn schande te zien....

Bij Ruurds bedstee doorzoeken de veldwachters alle hoekjes. Ruurd wijst hun de losse plank achter de schoorsteen, waaronder het lege beursje ligt. En dan vinden de mannen het voldoende. Ze hebben niets gevonden en hun twijfel aan Ruurds schuld

is groter geworden.

„We gaan nu maar”, zegt Huisman, terwijl hij Baas even de hand op de schouder legt. En je kleinzoon laten we nu maar hier. Veerman. Als hij het gedaan heeft, dan zal hij het jullie vroeg of laat wel bekennen. Wij gaan nu eerst nog maar eens in een andere richting zoeken”.

Dan gaan ze het laddertje weer af en even later fietsen ze terug naar het bureau.

In het achterkamertje wordt dan nog lang en heftig soms, gepraat. Opa probeert met harde woorden Ruurd tot een bekentenis te brengen. Maar als de jongen volhoudt, dat hij de waarheid heeft gezegd, zwijgt de oude man zindelijk, geheel verslagen.

Nee, hij heeft er niet voor niets zo tegenop gezien, om een jongen, al was het dan zijn eigen kleinzoon, in huis te nemen. Maar dat dit vreselijke zou gebeuren, dat had hij niet verwacht en hij is er kapot van!

Tante Lena is minder zeker van Ruurds schuld. Hoe meer de jongen zijn onschuld volhoudt, hoe rustiger ze wordt. O, ze hoopt en bidt, dat hij de waarheid zegt. En ze zullen Willie direct schrijven of Ruurds verhaal klopt. Dan komt de waarheid vanzelf aan het licht.

En Ruurd moet nu, zegt ze, zo gewoon mogelijk blijven doen. Hij moet vanmiddag natuurlijk weer naar school en als hij onschuldig is, hoeft hij voor niemand de ogen neer te slaan.....

Ruurd knikt, vastbesloten! Ja, hij gaat. Alle kinderen weten nu natuurlijk al wat er is gebeurd, maar hij zal van zich afspreken, hij zal zich verdedigen, nét zo lang, tot ze hem geloven. En eens zal uitkomen,

dat hij tóch de waarheid heeft gezegd!

Tante heeft voorspeld, dat er nu wel moeilijke dagen zullen komen voor Ruurd en ze heeft zich niet vergist. Dat blijkt 's middags, voor schooltijd, al direct. Het clubje van 66 staat bij elkaar op het plein en als Ruurd er ook bij komt, doen ze zo vreemd, zo.... verlegen haast. Tot zindelijk Frits Verhoog in zijn zak tast en een rijksdaalderbriefje tevoorschijn haalt. „Hier”, zegt hij, Ruurd het geld toereikend, „pak aan, je! We mogen dat geld van jou niet houden en ...ch... we willen het ook niet!” En als Ruurd boos wordt en heftig beweert, dat het toch heus zijn eigen centen waren, houdt Dirk zich ook niet langer stil.

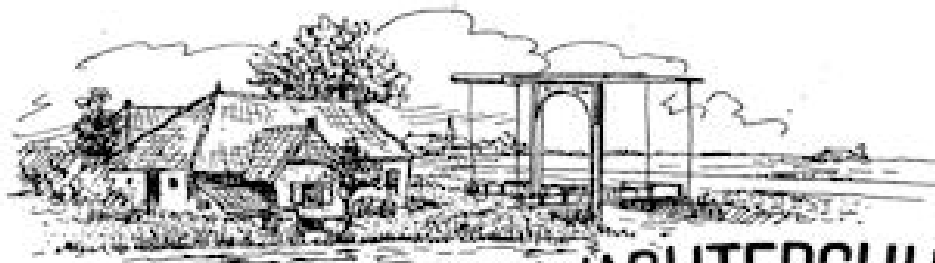
„Hoor eens je”, zegt hij, „dat kan allemaal best zijn. Maar de politie heeft je toch niet voor niets uit school gehaald en ...ch... alle mensen zeggen dat jij gold uit Gabe's portefeuille hebt gestolen. En daarom mag je voorlopig ook niet meer op de club komen, zegt Vader. Het moet eerst zeker zijn, dat je 't niet gedaan hebt!”

Dan grijst Ruurd Frits het gold uit de hand en zijn ogen schieten vonken! „Geef maar hier”, schreeuwt hij, „als jullie die leugens ook geloven, dan wil ik niet eens meer met jullie mee!” En meteen keert hij zich om, want er springen tranen in zijn ogen en dat hoeven ze niet te zien! O, 't is toch ook zo geméén! Nu staan ze elkaar daar aan te kijken, maar er is niemand die het voor hem opneemt....

Verontwaardigd loopt hij de school binnen en komt in de gang de meester tegen. Die begrijpt direct wat er aan de hand is. Hij heeft ook van Huisman al gehoord, dat er bij Ruurd thuis niets is gevonden. Even

houdt hij Ruurd nu staande, in de lege gang. „Kop op, Ruurd”, zegt hij vertrouwelijk. „Ik geloof er niets van, dat jij dit gedaan hebt en ik zal dat tegen de kinderen van je klas zeggen ook. (wordt vervolgd)

J.F. STULP, HET BRUGWACHERSHUISJE *Van Larum*

KORTE INHOUD:

Ruurd Dijkema is een week. Hij komt bij zijn grootvader, de brugwachter van Larum. Grootvader is een strenge man. Ruurd wil graag naar de H.B.S. Op school wordt hij geplaatst in de opleidingsklas. Met zijn klanngenoten gaat hij naar de boerderij van Dirk v. d. Vaart. De club maakt plannen voor een uitstapje. Ruurd moet daarvoor een rijksdaalder afnemen van zijn 25 gulden, welke tante hem toestopte. Terwijl hij kranten bezorgt vindt hij aan de kant van de weg een dronken verkoopman. Men verdenkt Ruurd ervan geld uit diens portefeuille te hebben gestolen.

„De schijn is tegen je en die jongens hebben natuurlijk thuis gehoord, dat jij het zéker gedaan hebt. De mensen geloven slechte dingen altijd zo gemakkelijk. Maar de waarheid komt zeker eenmaal aan het licht! In een dorpje als Larum heeft de politie de daders van zoiets gewoonlijk wel gauw te pakken! Tot zolang zul je het moeilijk hebben. Maar je gaat maar rustig je gang en als je het al te benauwd krijgt, kom je maar bij mij, ik zal je helpen, zoveel ik kan!”

Dan zucht Ruurd eens diep en 't is, of hij met die éne zucht alle narigheid van zich af wil schudden. Van het vacantie-tochtje met de club zal nu natuurlijk ook niets terecht komen maar — vreemd — 't is net, of hem dat ná de gebeurtenissen van vandaag niet eens zo heel veel meer schelen kan. Er is nu maar één ding meer belangrijk: het vinden van de werkelijke daders. Als diè eenmaal gepakt zijn, dan wordt alles weer goed! En hij weet nu, dat hij tot zolang in de meester een bondgenoot heeft, die hem niet alleen zal laten!

Als, even later, de schoolbel luidt, stapt Ruurd rustig het Jokaal binnen en zoekt hij zijn werk op, of er niets bijzonders gebeurd was....

In de dagen die nu komen, staat Ruurd weer alleen, net als toen hij hier eerst op school kwam. Maar 't is nu veel moeilijker!

Och, de kinderen van de club zouden alles misschien wel gauw vergeten hebben, vooral toen meester zijn mening had gezegd, maar..... Dirk van der Vaart zijn vader is op school geweest! De jongens wisten van dit bezoek en ze weten ook wel zo ongeveer, wat hij tegen de meester gezegd heeft.

„Ik vertrouw die knaap voor geen cent”, heeft hij beweerd, op zijn gewone, besliste toon „en ik wil graag meester, dat u de kinderen er niet toe overhaalt, om hem tóch weer mee te nemen. Laat hij maar andere vriendjes zoeken!”

En van die tijd af voelt Ruurd, dat hij buiten de club staat, en nu voorgoed! En hij is natuurlijk veel te trots om te laten merken, dat het hem wat schelen kan....

Ook thuis probeert hij zo gewoon mogelijk te doen, maar als hij zo stil zijn huiswerk zit te maken en niet meer práát over de club en het uitstapje, begrijpt Tante Lena best, wat er in hem omgaat. Met zachte woorden probeert ze hem te helpen soms, maar Ruurd schudt het hoofd en mikkend keert hij zich af. Er is tóch niets meer aan op school en er is niemand, die daaraan iets veranderen kan.....

Zo komt dan de eerste vacantedag en daarmee de tijd voor het uitstapje van 6b.

Als Ruurd op zolder door het kleine dakraampje kijkt, heeft hij het uitzicht over de Murk en hij kàn

het die morgen eenvoudig niet laten, om almaar weer uit te kijken en te wachten! Tot om een uur of tien het zachte getuf van een motorboot over het water klinkt en daarboven uit het opgewonden gepraat en gejuich van het vrolijk groepje. Zo varen ze even later voorbij, zonder ook maar één ogenblik naar het brugwachtershuisje te kijken. En de jongen, die hen daar door

't kleine dakraampje achterna kijkt, zucht eens en keert zich plotseling af. Even knippen zijn ogen en snuit hij hard zijn neus. Ó, hij was toch zo dolgraag meegegaan... Dan roept Opa hem gelukkig voor een karweitje en stormt hij luidruchtig naar beneden. Met een smak slaat de deur achter hem dicht. Opa zelf is de laatste dagen gelukkig weer wat vriendelijker. De oude man heeft een dag of wat geleden, bij de brug, Wachtmeester de Vries ontmoet. Die vertelde dat er een nieuwe „Opper” kwam op het bureau: Huisman was met pensioen gegaan en woonde nu in de stad. En in de zaak van Van der

Leest, zei de Wachtmeester, was nog geen spier licht gekomen. De veekoopman had nu verteld, dat hij op die bewuste avond ook nog zijn gouden horloge was kwijt geraakt. Dat had hij eerst later gemerkt. „Maar dat je kleinzoon het zou hebben gedaan”, zei de Vries, „dat geloof ik niet meer. We hebben wel iemand op 't oog, maar 't bewijs is nog niet te leveren”.

Zie, dat woord van de politieman heeft Opa goed gedaan en sedert die tijd doet hij weer gewoon tegen Ruurd. Ja, 't lijkt soms wel, of hij door een extra vriendelijk woord iets goed wil maken, van wat hij vroeger in zijn drift bedorven heeft. Dat is tenminste een klein lichtpuntje, in deze vervelende, nare dagen.

Tante Lena heeft een lange brief geschreven naar haar zuster in Australië en het wachten is nu op tante Willie's antwoord. Tot zolang zal Ruurd in het dorp wel onder verdenking blijven... Nee, een prettige herfstvacantie zal dit in ieder geval niet worden!

Hoofdstuk 6.

En toch gebeurt er onverwachts nog iets prettigs.

Op een middag, als Ruurd zich zo'n beetje loopt te vervelen, rijdt een zware verhuisauto het dorp binnen en stopt voor het politie-bureau. Een stelletje jongens en meisjes staat er al gauw om heen en ook Ruurd, blij met een beetje afleiding, gaat een kijkje nemen. 't Is de verhuizing van de nieuwe Opperwachtmeester, hebben de kinderen al gauw begrepen. De politieman zelf is er ook bij en een paar van de grootste jongens mogen helpen om allerlei dingen in het lege huis te sjouwen. Hiemstra, zoals de nieuwe „Opper” heet, heeft zelf ook een jongen van een jaar of twaalf, die dapper meehelpt. Samen sjouwen Ruurd en hij een grote kist met boeken in huis en als ze in de voorkamer even op die kist gaan zitten, om wat op adem te komen, vertelt de jongen, dat hij Freek heet. Ze zijn vanmorgen uit Zwolle gekomen, zegt Freek en hij komt hier nu natuurlijk in Larum op school. Wéét

Ruurd de school? Nu, dat zal waar wezen! Ruurd vertelt van de opleidingsklas en dan weet Freck al zeker, dat hij daar ook in komt, want hij moet de komende zomer toelatingsexamen doen voor de H.B.S. De kist, die ze pas naar binnen hebben gesleept, wordt geopend en Freck laat zijn boeken zien.... Als een poos later de verhuiswagen leeg is en wegrijdt, zitten die twee daar nog druk te praten. Wat later helpen ze Ria, Frecks oudere zusster, om meubels naar de zolder te slepen. En bij dat alles krijgt Ruurd het blijde gevoel, dat hij een nieuwe kameraad heeft gevonden. Overmorgen begint de school weer en dan gaan hij en Freck samen, zo hebben ze al afgesproken. En morgen hebben ze fijn nog een vrije dag om te spelen en om Freck zijn nieuwe woonplaats eens te laten bekijken! Dan neemt Ruurd afscheid, want om 6 uur moet hij bij de bus zijn, om zijn kranten in ontvangst te nemen. Maar in zijn hart is hij zo blij, als hij in geen dagen is geweest. Hij heeft weer een vriend en 't lijkt wel, of daarmee ineens alles weer goed is geworden en mooi. Wat heeft hij nu ook een zin, om overmorgen weer naar school te gaan. Freck gaat 't volgend jaar naar de H.B.S. en wie weet, misschien kunnen ze wel samen! Dat zou dan nog het mooiste van alles zijn....

Vrolijk fluitend, komt hij, even later, de deur van 't brugwachtershuisje binnen. Tante Lena, die hem hoorde aankomen, kijkt verwonderd op.

De mensen in Larum merken al spoedig, dat er een nieuwe „Opper” in het dorp is. Allerlei dingen, waar de politie vroeger niet zo erg op lette, worden nu strenger aangepakt en baas Veerman is wel één van de eersten, die daar voordeel van heeft.

De oude man heeft nog altijd veel last van sommige kwajongens en 't geplaag wordt de laatste tijd erger dan ooit. Wachtmeester Hiemstra is dan ook nog maar een paar dagen op 't dorp, of de brugwachter is al bij hem op 't bureau, met zijn klach-

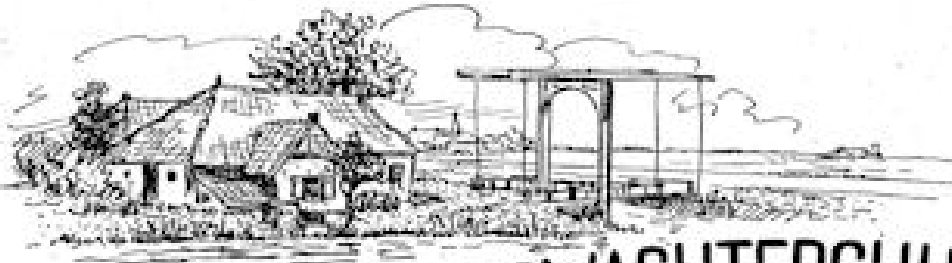
ten. Hiemstra is een man van weinig woorden. Hij luistert aandachtig, trekt even zijn voorhoofd in een rimpel, als hij de naam van Kees van Lange Willem hoort, en belooft een oogje in 't zeil te zullen houden. En hij houdt woord!

Een paar dagen later, zo tegen schemerdonker, staan Kees en z'n kameraden op de hoek, bij het café van Woudstra, een beetje geheimzinnig te fluisteren. Kees haalt iets uit zijn zak en laat het de jongens zien. Die hebben moeite om hun lachen in te houden. Nou, dit kan weer een mooie mop worden vanavond, met die oude Veerman!

Heel gewoon slenteren ze even later verder het dorp in, tot ze bij de brug komen. Dat een donkere figuur, een fiets aan de hand, hen van ver heeft gevolgd, hebben ze niet gemerkt....

Haastig beginnen ze nu hun plan uit te voeren. Kees heeft vanmorgen een bosje stevig, zwart bindgaren gekocht bij Sjoerd Visser, die in de polder woont. Stevig bindt hij nu het éne eind van dat touw vast aan de leuning van de brug en legt dan het koord, dat in de schemering totaal onzichtbaar is, losjes dwars over de brug. Het andere eind wordt daar éénmaal om de leuning geslagen en de val is klaar! Zo onschuldig mogelijk gaat Stille Gerrit, één van Kees' kameraden, nu tegen de leuning hangen, het losse eind van het touw in de hand. De anderen slenteren de brug over en dan haalt Kees zijn nieuwe aanwinst voor de dag: een sloopshoorn, precies zoals de schippers gebruiken, als baas de brug moet openen!

Nu zullen ze de oude man eens laten lopen! O wacht, nog even die fietser laten passeren. De boer, die de brug over rijdt, merkt niets van het touw en fietst met'n kort „goeienavond” gewoon door. Dan is de kust veilig want, dat er achter de haag van Dijkstra's bloemtuintje iemand scherp naar hen ligt te loeren, dáár hebben de lummels op de brug geen idee van.... (Wordt vervolgd).

J.F. STULP: **HET BRUGWACHERSHUISJE**
Van Larum

KORTE INHOUD:

Ruurd Dijkema is een wees. Hij komt bij zijn grootvader, de brugwachter van Larum. Grootvader is een strenge man. Ruurd wil graag naar de H.B.S. Op school wordt hij geplaatst in de opleidingsklas. Met zijn klasgenoten gaat hij naar de boerderij van Dirk v. d. Vaart. De club maakt plannen voor een uitstapje. Ruurd moet daarvoor een rijksdaalder afnemen van zijn 25 gulden, welke tante hem toestopte. Terwijl hij kranten bezorgt vindt hij aan de kant van de weg een dronken verkoopman. Men verdenkt Ruurd ervan geld uit diens portefeuille te hebben gestolen. Met de zoon van de nieuwe Opperwachmeester sluit Ruurd vriendschap.

„Blazen maar”, bedoeldt de „man” op de brug en plots scheurt Kees zijn getoeter oorverdovend door de stille avond. Even luisteren of 't lukt... Ja hoor! Een deur slaat dicht en haastige voetstappen komen dichterbij! Dan rukt de jongen op de brug aan het touw, zodat dit plotseling strak wordt gespannen, dwars over de brug en nog geen halve meter van de grond. Vlug bindt hij het vast, dan verdwijnt hij, mét de anderen, achter de diepe wal, haast onder de brug. Ze zitten daar veilig en niet al te ver van Dijkstra's haagje! Wat verkneuteren ze zich! Zul je eens zien, hoe lekker die oude nijdigerd daar straks over dat touw heen kukelt. Alle mensen, wat zal hij te keer gaan! Sst.... daar heb je 'm....

'n Beelje wantrouwend komt Baas de brug op lopen, z'n ogen turen langs het water. Is er nou een schip of niet? 't Kan best loos alarm zijn, maar hij zal toch nog even naar de andere kant gaan, dan kan hij beter zien....

„Ho Veerman”, klinkt dan plots een krachtige stem, „niet verder — er is 'n touw over de brug gespannen”.

Met een schok blijft de brugwach-

ter staan en even moet hij zich aan de leuning vastgrijpen van de schrik.

Maar wie nog erger schrikken, dat zijn de jongens onder de brug. Een ogenblik nog blijven ze doodstil zitten, dan springen ze alle vier tegelijk overeind en klauteren op handen en voeten bij de hoge walkant op. Een forse man, in een uniform met glimmende knopen, staat hen daar op te wachten....

Bang en lenig als in 't nauw gedreven katten, springen ze, boven gekomen, op en proberen weg te glippen. Aan drie gelukt dat inderdaad, maar de vierde, Kees van Lange Willem, is net te laat! Zich diep hui-

gend, de neus haast op de grond, springt hij z'n kameraden achterna, maar dan voelt hij een ijzeren vuist in zijn kraag en zit hij gevangen! Hij rukt nog en wringt zich, om los te komen, hij scheldt en vloekt, maar die vuist laat niet los. Dan wordt hij woedend en, plotseling opspringend, sloot hij met alle kracht zijn vuist naar het gezicht van de politiemann. Maar die had op zoiets gerekend en ontwijkt handig de slag. En dan is het gebeurd met Kees! Twee sterke handen pakken hem vast, even zweeft hij tussen hemel en aarde, dan slaat hij met een smak languit tegen de grond. En meteen danst de gummi-knuppel al op z'n broek — en niet zo zacht! Jammerend wringt de deugniet zich in alle bochten om de klappen te ontwijken, maar Hiemstra zorgt er wel voor, dat hij z'n verdiende pak slaag niet ontloopt!

Ja, toch! Midden op de brug zowat, weet Kees zich aan de leuning op te trekken en daar gaat hij. Maar niet ver! Er is een touw midden over de brug gespannen en dat was hij in z'n haast helemaal vergeten. Zijn kameraden zijn zopas, in hun angst, de andere kant opgerend en die hebben er dus geen last van gehad, maar Kees voelt zich nu plotseling de benen onder 't lijf weschieten en met een harde smak komt hij voorover op 't brugdek terecht. Meteen springt de politie er weer op af, maar Kees, bang voor nog meer strips, krabbelt zo vlug hij kan overeind en hinkt weg.

„k Krijg jou nog wel eens”, dreigt hij woedend, zodra hij zich veilig weet.

„Afgesproken!” grinnikt Hiemstra, terwijl hij de karwats weer in zijn mouw schuift, „maar als je nog één keer die oude man lastig valt, komt de sabel er aan te pas, denk daar om!” Dan verdwijnt Kees in 't donker en de „Opper” kijkt eens om zich heen. Ja, daar staat warempel de brugwachter nog, op dezelfde plek, waar hij zopas van schrik de leuning vastpakte. Geheel ontdaan heeft Baas het wilde toneel op de

brug aangezien, maar nu komt hij weer wat bij.

„Nou, nou”, zucht hij voldaan, „dat was nu echt zoals het spreekwoord zegt: „Wie een kuil graaft voor een ander, valt er zelf in”. Maar 't ging mij haast te erg, Opper!”...

„Niks erg man”, zegt Hiemstra kalm, „zo moet je ze tracteren, die lummels, dat is gezond voor hen. 't Is alleen jammer, dat ik vergeten heb hem z'n hoorn af te nemen. Maar die krijg ik nog wel. En ga nu maar gauw naar huis, Baas, 't is koud man!”

Ja, dat zal Veerman maar eens doen. En hij bedankt de „Opper” nog wel voor z'n moeite. Even tikt de oude aan z'n pet, dan sloft hij, inwendig nog trillend van de opwindig, de nu donkere dorpsstraat weer in. Brigadier Hiemstra snijdt het touw los en steekt het in z'n zak. Dan haalt hij z'n fiets en rijdt langzaam de eenzame weg naar Ellens op. Eens kijken, of er nog wat van die andere knapen te ontdekken is!

Nu Freek op school is gekomen, is Ruurd weer gauw de opgeruimde, vrolijke klant van altijd. De vervelende geschiedenis van de diefstal raakt langzamerhand wat in 't vergeetboek, nu de politie de daders nog altijd niet heeft gepakt, en ook op school wordt er niet meer over gepraat. Maar de oude vriendschap met de jongens en meisjes van de club komt niet terug. Och, bóós zijn ze niet meer op elkaar en onder schooltijd lijkt alles net als vroeger. Maar Dirks vader en ook Dokter Bergers vertrouwen Ruurd nog altijd niet en bij hen thuis mag hij niet meer komen. Nou, Ruurd een zorg... Bij Freek mag hij wél komen en ze hebben daar ook nog nooit over die nare geschiedenis gepraat. Hoewel de „Opper” er natuurlijk alles van weet.

Meestal gaat Ruurd nu, na schooltijd, direct met Freek mee en samen maken ze hun huiswerk. En Freek komt ook vaak in het brugwachtershuisje. Opa vindt dat goed, nadat Hiemstra daar op de brug Kees zo

flink heeft afgerammeld, kunnen de „Opper” en zijn zoon geen kwaad meer doen bij de oude brugwachter. Freek heeft het zelfs gewaagd om te vragen, of hij en Ruurd samen eens een keer een tochtje mogen maken over de Wijde Murk, in het mooie roeibootje, dat achter 't huis in de vaart ligt. En Opa heeft niet eens „nee” gezegd. Maar dat zal dan in ieder geval tot 't voorjaar moeten wachten; 't is nu niet de geschikste tijd voor zoiets.

Ook in hun vrije tijd zijn de jongens veel bij elkaar. Vooral 's Zondags, na de middagkerk, kan het bij Freek thuis zo echt gezellig zijn. Ze gaan er spelletjes doen, of Ria speelt op de piano, waarbij de jongensstemmen heel aardig klinken. En als ook dat verveelt, hebben ze de boeken vól platen van Freeks vader, waar ze uren lang zoel mee kunnen zijn. Zo'n Zondagavond kan het gebeuren, dat Ruurd met een kleur van plezier thuis komt en dan merkt Tante Lena, dat hij zich nu eerst echt op zijn gemak begint te gevoelen, in het eerst zo vreemde dorp.

HOOFDSTUK 7.

Een mooie Woensdagmiddag in 't vroege voorjaar. Over het water van de Wijde Murk, de veenplas achter Larum, glijdt met flinke vaart, een mooi, blauw roeibootje. Wel blaast de wind nog vrij koud uit het Noorden, maar de beide jongens in de boot hebben daar geen last van. Met lange, regelmatige slagen trekken ze de riemen door 't water en nu en dan kijken ze eens achterom, om te zien, hoe lekker ze opschieten. Jongens, wat gaat het fijn!

't Is echt een meevallertje geweest voor Ruurd en Freek, dat ze vanmiddag 't bootje mochten hebben. Opa had het de vorige herfst al zo'n beetje beloofd, maar in de winter is er natuurlijk niet van gekomen. Nu, op deze mooie, vrije middag, zijn ze er weer over begonnen en werkelijk... 't mocht! „Een paar uurtjes dan”, heeft Opa gezegd „en de jassen aan, want 't is nog fris, op 't water”.

Nu, dat was in orde natuurlijk. Direct na 't eten zijn ze ingestapt en zo glijden ze daar nu heerlijk over het met riet omzoomde meer.

Ruurd kan het zich nog maar moeilijk indenken, dat dit hetzelfde bootje is, waar Opa altijd zo vreselijk zuinig op was en waar hij vroeger nauwelijks aan mocht raken. Nou, Opa is wel veranderd, de laatste tijd, dat is zeker! Zou dat komen, omdat de plagerij van de kwajongens, na die geschiedenis op de brug, voorgoed is opgehouden? Of omdat Opa Freek zo graag mag? Of misschien ook door die brief van Tante Willie uit Australië, die een week of wat geleden eindelijk gekomen is en waarin stond, dat alles, wat Ruurd heeft verteld over dat briefje van vijf en twintig gulden, helemaal waar was? Ruurd weet het niet, maar 't is in elk geval zeker, dat het tegenwoordig veel prettiger is thuis, dan vroeger. En dat hij de laatste tijd echt een beetje van Opa begint te houden.

Al roeiende zijn ze nu al een heel eind opgeschoten en Freek vindt, dat ze best eens even mogen rusten. Ze

kunnen dan meteen eens wat om zich heen kijken. Het eilandje, waarop Opa een stukje land heeft, zijn ze al een heel eind voorbij en hier, aan de Oostkant van het meer, is Ruurd ook nog nooit eerder geweest. 't Is hier een echt éénzame waterwereld. In wijde bochten slingert de vaargeul zich tussen de vele eilandjes en rietkragen door. Heel in de verte zie je de torentjes van Larum en Eltens en verder is er niets dan water en riet, en hier en daar wat grasland.

„Een mooi plekje om eieren te zoeken, binnenkort”, zegt Ruurd, „'t is nu nog te vroeg”.

Freek knikt, hij heeft er thuis ook al over horen praten. Wachtmeester de Vries van Eltens heeft een motorbootje, vertelt hij en vader is al een paar keer met de Vries mee geweest, om een beetje bekend te worden, hier in deze afgelegen wereld van riet en water. Ze zijn vanmiddag ook weer gegaan, gelooft Freek, misschien komen ze de mannen straks nog tegen!

Dan roeien ze weer druk pratend verder, tot Freek opeens zijn riem wéér laat zakken en in de verte wijst. „Wat is dat daar?”

Ruurd keert zich ook om en kijkt. Heel in de verte en voor een deel

verborgen in 't hoge riet, ligt daar een grote witte woonschuit. Vreemd is dat, wie gaat hier nu een schuit ankeren, zó ver van de bewoonde wereld? Maar dan ineens weet Ruurd het en opgetogen pakt hij Freek bij de arm.

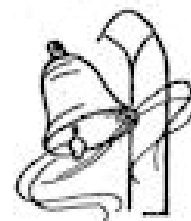
„Jo, dat is de „Arke Noachs” natuurlijk, die schuit, waarin de club van '66 verleden jaar heeft gekampeerd. Vooruit we gaan eens kijken!”

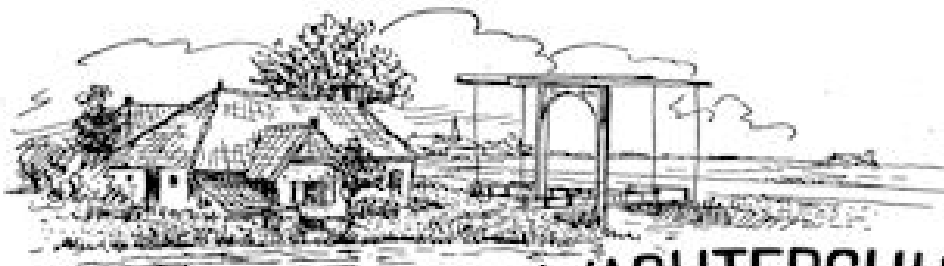
Freek, die het verhaal van Ruurds mislukte uitstapje wel weet, wordt ook nieuwsgierig en zo snel ze kunnen, roeien ze er op af. Even later zijn ze bij de schuit. Het schip is natuurlijk de hele winter niet gebruikt en daarom zijn alle vensters afgesloten met houten luiken. Over het voorschip is bovendien nog 'n grote lap zeildoek gespannen, maar het achterschip is onbedekt. Wacht, Freek moet eens even kijken! Terwijl Ruurd het hootje vastmaakt, klautert hij handig op de schuit en kijkt nieuwsgierig om zich heen. Er is hier een soort balconnetje en daar is de deur. Die zit natuurlijk op slot, maar hij moet toch even de ijzeren klink optillen en trekken. Hè.... wat is dát nou? „Krak.... krak”.... zegt de deur en piept langzaam open.

„Moet je eens kijken, jo” schrikt Freek tegen zijn kameraad, die ook omhoog is geklommen, „de deur is los.... Durf jij naar binnen?”

Nou, Ruurd wel! 't Geeft niks hoor: er is hier nergens een mens te zien en dan moet de eigenaar de zaak ook maar beter afsluiten!

(Wordt vervolgd).

J.F.STULP: **HET BRUGWACHERSHUISJE**
Van Larum

KORTE INHOUD:

Ruurd Dijkema is een wees. Hij komt bij zijn grootvader, de brugwachter van Larum. Grootvader is een strenge man. Ruurd wil graag naar de H.B.S. Op school wordt hij geplaatst in de opleidingsklas. Met zijn klasgenooten gaat hij naar de boerderij van Dirk v. d. Vaart. De club maakt plannen voor een uitstapje. Ruurd moet daarvoor een rijkdaalder afnemen van zijn 25 gulden, welke tante hem toestopte. Terwijl hij kranten bezorgt vindt hij aan de kant van de weg een dronken veekoopman. Men verdenkt Ruurd ervan geld uit diens portefeuille te hebben gestolen. Met de zoon van de nieuwe Opperwachtermeester sluit Ruurd vriendschap.

Zich bukkend door 't lage deurtje slipt Ruurd het kajuitje binnen en Freek laat ook niet op zich wachten. Er is hier een trapje naar beneden en als ze voorzichtig een paar treden zijn afgedaald, staan ze in een soort keukentje. Veel licht is er niet, maar aan de wand ontdekken ze toch een paar pannen en hier, op 't aanrecht staat een petroleum-stel. Op de tast af gaan ze wat verder naar binnen en dan trekt Freek een tweede deur open.

„Ga mee, jo!” fluistert hij opgewonden en zelf gaat hij alvast vooruit. Ze vinden het haast griezelig, deze ontdekkingslocht in het verlaten schip, maar toch ook zo heerlijk geheimzinnig. Kijk, het vertrek waar ze nu staan is wat groter; zeker de woonkamer van de boot. 't Is hier niet zó donker, omdat van één der ramen het luik een beetje scheef hangt. Door de kier, die zo-doende vrij komt, valt een flinke straal licht naar binnen.

Nieuwsgierig kijken de indringers rond. Op de vloer ligt een dikke mat en midden daarop staat de tafel. Dan is er een kachelkje, waarvan de pijp door 't dak steekt en in de hoeken staan een paar aardige stoeltjes.

„Ze zitten best, jo”, constateert

Freek, die er eens lekker bij is gaan zitten, „maar die kachel is koud. Haal eens wat houtjes, dan zet ik een kopje thee voor je!”

Overmoedig gooit Ruurd 't kacheldeurtje open, maar dan schrikt hij en kijkt een beetje bang om zich heen.

„Je jukt het”, zegt hij, veel zachter dan zopas, „die kachel is niet koud; kijk maar, er zit vuur in”.

„Hè?” ... springt Freek overeind,

„dat kan niet jo!” ... Maar 't is tóch zo! Even staan ze beide te kijken naar de gloeiende stukjes anthraciet, dan wipt Ruurd het deurtje dicht en kijkt naar de uitgang. Er zijn hier, niet lang geleden, mensen geweest, dat is zeker. En dat ze elk

ogenblik kunnen terugkomen is ook duidelijk!

„Zullen we maar niet liever gaan?” stelt Ruurd voor. Er is aan de andere kant van deze kamer nog een deur en ze hebben zopas al vastgesteld, dat dáár de slaapkamer wel zou zijn. En als daar nu eens iemand lag te maffen?....

Maar Freek heeft nog niet genoeg van het avontuur en hij vindt die angst van Ruurd maar onzin. Hoe zou die „iemand” daar dan gekomen zijn? Er lag immers nergens een bootje? En kijk nou eens door dit kiertje van 't raam. Je hebt dan een prachtig vergezicht over 't hele meer en als er een bootje aan komt, kunnen ze dat in de verte al zien! Nee hoor, Freek moet in ieder geval nog even weten, hoe zo'n slaapkamer er van binnen uitziet. Meteen is hij al een deurtje verder en Ruurd, een beetje gerustgesteld nu, gaat weer mee. Leuk, als hij morgen op school kan vertellen, dat hij nu tóch in de „Arke Noachs” is geweest en als hij dan precies kan uitleggen, hoe die van binnen is ingericht....

Kijk, Freek is alweer aan 't onderzoeken. Tegen de wand van dit kamertje staan twee ledikanten zonder bedden en daarachter is een kast, waarvan de deur wijd open staat. 't Is hier goed licht, want vóór in het schip zijn twee ronde raampjes die niet zijn afgedekt. Zodoende kan Freek nu gemakkelijk even in die kast kijken. 't Is niet veel bijzonders overigens. Alle planken zijn leeg, alleen op de onderste ligt een slordige hoop kleren: een schipperstrut en een paar broeken. Lachend graait Ruurd even in die rommel dan, plotseling, stoot zijn hand op iets hards. Nieuwsgierig haalt hij het tevoorschijn en houdt het in 't licht. En zijn ogen gaan wijd open van verbazing. „Oo”... komt Freek er ook direct op af, „wat mooi!”... 't Is een prachtig, gouden horloge, met een zware ketting er aan. „'t Lijkt hier wel 'n schatkamer”, vindt Ruurd, het klokje van alle kanten bekijkend, „zou er nog meer van dat

moois zijn?” Freek is al bezig het te onderzoeken.

Even woeven zijn handen in de hoek van de kast en dan heeft hij ook wat! Deze keer is het een grote, bruine portemonnaie en het geld puilt er uit. „Kijk eens”, fluistert Freek, onrustig om zo'n geweldige vondst, „briefjes van honderd en van vijf en twintig. Wat een geld!”...

„Laten we alles maar gauw weer opbergen”, zegt Ruurd zenuwachtig, „'k vind het nou helemaal niet leuk meer”. Nee, Freek ook niet! Ze voelen, dat er hier iets niet in orde is en zorgvuldig, maar met trillende handen, bergen ze alles weer op en stoppen het netjes toe. Dan sluiten ze de kastdeur.

„Kom”, zegt Ruurd, vastbesloten nu, „'k ga weg hoor! 'k Vind het te gevaarlijk hier!” Meteen gaat hij al naar de deur, maar Freek moet nog even door een van die leuke, ronde raampjes kijken. En op 't zelfde ogenblik geeft hij 'n schreeuw van schrik. Vlak langs het riet en heel dichtbij al, komt een bootje aan varen. Twee mannen zijn er in, de éne boomt het vaartuigje vooruit, de ander stuurt. In één oogopslag heeft

Freek dat gezien en dan springt hij weg... zijn ogen groot van angst, zoeken de deur. Met bonzend hart stormt Ruurd hem achterna.

In een ogenblik zijn ze de woonkamer en het keukentje doorgerend, dan wringen ze zich door de lage buitendeur en geen tien tellen later laat Freek zich zó van het achterdek af, pardoes in zijn bootje tuimelen. Ruurd, niet minder handig, komt er direct achteraan en probeert meteen de boot los te maken. O, als die knoop nou maar niet zo vast zat....

Vlakbij nu klinken stemmen; een vaarboom pletst in het water. En dan ineens klinkt een schreeuw... de jongens zijn ontdekt....

„Wel alle mensen!” tiert een woedende stem, „nou moet je eens kijken Gerrit, wat moeten die kwa-jongens daar bij de schuit?”

Even kijkt Ruurd op — herkende hij die stem? Ja, dat dacht hij al. Die voorste, die nu met geweld zijn boot vooruit duwt, is Kees van Lange Willem en bij 't roer zit Stille Gerrit, zijn kameraad. Ze hebben hoge rubberlaarzen aan en in de kop van hun boot ligt een stapel fuiken.

Met handen, die trillen van de spanning, doet Ruurd een laatste ruk aan het touw en deze keer schiet het werkelijk los. Meteen duwt Freek 't bootje weg, maar 't is te laat! Met het witte schuim spatlend voor de boeg, schiet de vissersboot naast het roeibootje en daar slaat Kees zijn sterke vingers al om de rand. „Ho haasjes, niet al teveel haast maken; eerst even praten!” En dan tegen Gerrit: „Ah, die snakes ken ik! Deze hier is de kleinzoon van de bruggebaas en die andere is er ééntje van de nieuwe veldwachter”. Boosaardig grinnikend trekt hij het bootje naar zich toe en dan gaat hij er bij zitten: zijn prooi kan hem toch niet meer ontsnappen.

„Wat moesten jullie hier bij onze schuit, hè?” „Even kijken”, zegt Ruurd benauwd, „we wisten toch niet, dat-ie van jullie was?”

Stille Gerrit is intussen op de

schuit geklommen en plotseling horen de jongens hem roepen: „Kees, de deur staat open, ze zijn binnen geweest!”

„Wát?” springt Kees overeind, „hoe kán dat nou? Dan heb jij 'm los gelaten, sufferd!” Op Kees' gezicht is plots een grote onrust en dreigend halt hij de vuist. „Wat heb je uitgevoerd daarbinnen.... praat op, of ik kieper je zó overboord!”

De jongens trillen van spanning, en hun vuisten hallen zich. Als Kees iets doet, zullen ze zich verdedigen!

Maar zover komt het niet!

Gerrit, die even naar binnen is geweest, komt weer tevoorschijn en springt in de boot. „'t Is oké hoor”, „alles is op z'n plaats!”

„O”, knikt Kees, terwijl hij weer gaat zitten, „gelukkig. Anders had ik ze hier zwemmen geleerd, dat verzeker ik je!” En dan zoeken zijn ogen Ruurd. „Dat brugwachtertje”, zegt hij langzaam, „dat ventje daar, heeft toch nog wat aan mij tegoed en we kunnen die rekening meteen wel even vereffenen”. En, terwijl hij Ruurds bootje weer wat dichtër naar zich toe trekt: „Zeg nou nóg eens Thor hè, toe dan! Weet je wel hoe koud het water is? Nou, dan zal ik het je eens laten voelen!”

Langzaam strekt zijn sterke arm zich naar Ruurd, die angstig achteruit krabbelt.

Maar dan maakt Stille Gerrit er een eind aan. „Begin nou geen onzin hè”, zegt hij zacht, terwijl hij Kees bij de schouder pakt, „er is een zoontje van de „Opper” bij. Als vanavond één van die knapen doornat en ziek thuis komt, dan heb je de poppen aan 't dansen. We hebben al pech genoeg vandaag”.

„Och wat”, zegt Kees onwillig, „jij bent veel te gauw bang”. Maar hij laat zijn vuist toch zakken. Dan fluistert Gerrit hem wat in 't oor. Even loeren twee paar ogen naar de jongens. „'t Is goed”, knikt Kees tevreden en, plotseling overeind komend, grijpt hij Ruurds beide roeiriemen, die naast elkaar in 't bootje lagen en gooit ze op de schuit. Met-

een duwt hij 't bootje met kracht af. „Ziezo”, grijnst hij, „probeer nou maar om thuis te komen. En doe vooral de groeten van Kees van Lange Willem!”

„Da's gemeen!” schreeuwt Ruurd woedend, „hoe moeten we nou varen?”

„Mij 'n zorg”, roept Kees terug, en op de schuit springend: „Je hebt voor de wind hoor, laat je maar drijven!”

Dan verdwijnt hij door 't deurtje.

Maar Gerrit is er nog. Niet helemaal rustig, staat hij het hulpeloos rondrijvende bootje na te kijken. Nee, dit komt niet goed.... Ineens keert hij zich om, grijpt één roeiriem van de schuit en gooit die de jongens achterna. „Hier”, roept hij, „probeer het daar maar mee! En laat ik je hier niet weer zien!” Dan verdwijnt ook hij in de schuit.

HOOFDSTUK 8.

En daar drijven de jongens dan...

Wat helpt het of ze mopperen en schelden, ze moeten naar huis! Maar hoe?

Ruurd steekt de riem achter de boot in 't water als een roer en beweegt hem dan snel heen en weer. Ze komen er werkelijk mee vooruit, maar 't gaat zo langzaam. En je wordt er op den duur zo moe van.

Freek verzint, om náást de vaargeul te gaan varen. 't Is daar ondiep, denkt hij, en ze kunnen dan misschien de riem als vaarboom gebruiken. Maar ook dat mislukt: de bodem is met de korte roeiriem niet te bereiken. Zo zwoegen en zweten ze een half uurtje en dan geeft Ruurd de moed op. Voorover, het hoofd steunend op de handen, gaat hij bij 't roer zitten. „'t Wordt wel acht uur vanavond”, zucht hij, „en hoe komt het straks met mijn kranten?” Freek, die nu weer krampachtig met de roeiriem door het water beukt, weet het ook niet. Maar als jij er bij gaat zitten, kom je helemaal niet vooruit. „Misschien komt er straks 'n schip voorbij”, verzint hij weer, „en kan dat ons op sleeptouw nemen...” Ruurd haalt de schouders op en dan neemt hij de riem toch maar weer

over. Hijgend laat Freek zich nu op 't bankje vallen. En 't huilen staat hem nader dan 't lachen....

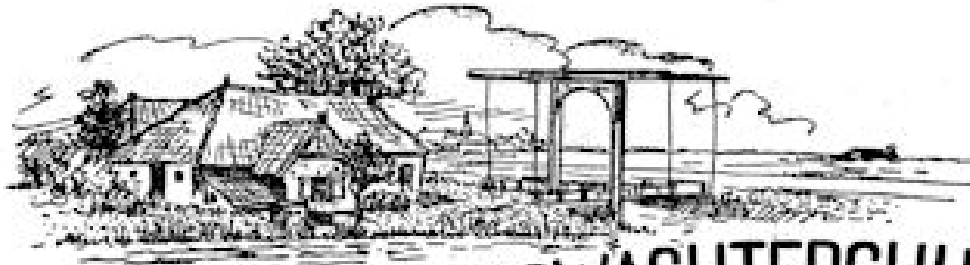
Maar wat is dat?

Een poosje heeft Freek alle kanten uit zitten kijken, maar nu komt hij wat rechterop en spitst de oren. Is daar geen ongewoon geluid, heel in de verte? Zoiets van tik-tâk-tik-tâk... Ja, Ruurd hoort het nu ook en 't komt dichterbij. Even luisteren ze nog scherp toe en dan, plotseling wéét Freek het en z'n ogen schitteren! „'t Is de politieboot”, juicht hij, „wacht nog maar even, tot hij dat eilandje voorbij is, dan kun je 'm zien!” Gespannen zitten ze dan weer te wachten en te turen, tot werkelijk, van achter een rietkraag het bootje tevoorschijn komt. En beide tegelijk herkennen ze de snelle boot van

Wachtmeester deVries. „Ja, kijk maar, Freeks vader zit bij 't roer! En nu schreeuwen jongens en zwaaien! Stel je voor dat het bootje hen daar in de verte voorbij tufte, zonder hen op te merken.... Freek schreeuwt de handen als een trompet voor de mond, uit alle macht, maar Ruurd probeert wat anders.

(Wordt vervolgd).

J.F. STULP, HET BRUGWACHERSHUISJE *Van Larum*

Hij heeft zijn witte zakdoek aan de roeiriem gebonden en zwaait daarmee als een dolle! En werkelijk, 't helpt! Plotseling gaat één van de politie-mannen opstaan en geeft, met zijn armen gebarend, het teken, dat hij het begrepen heeft. Meteen verandert de boot van koers en komt

recht op de schipbreukelingen af. 'n Paar minuten nog, dan stopt de motor en liggen de bootjes naast elkaar. En de beide Wachtmeesters kunnen hun ogen haast niet geloven, als ze de jongens zien. „Hoe heb je 'm dat nou geflikt," ... wil Hiemstra beginnen uit te varen, maar hij komt een-

Ons Werkhoekje

Om te beginnen met die rare spreekwoorden uit het Januari-no.

Hieronder zie je ze alle 13 staan in de goede vorm.

1. Als er een schaap over de dam is volgen er meer.
2. De beste stuurhul staan aan wal.
3. Morgenstond heeft goud in de mond.
4. Als het kalf verdronken is, dempt men de put.
5. Paarden, die de haver verdienen, krijgen ze niet.
6. Het zijn niet allen koks, die lange messen dragen.
7. Als de wijn is in de man, is de wijsheid in de kan.
8. Wie zal de kat de bel aanbinden?
9. Na regen volgt zonneschijn.
10. Hoge bomen vangen veel wind.
11. De appel valt niet ver van de stam.
12. Ter wille van de smeer likt de kat de kandeleer.
13. Wie aan de weg timmert heeft veel bekijks.

Dit puzzletje herinnert je aan ijs en sneeuw, waarvan je deze winter volop hebt kunnen genieten.

Verticaal: 1. beoefen je graag in de winter (7). 8. doe je op school (7).

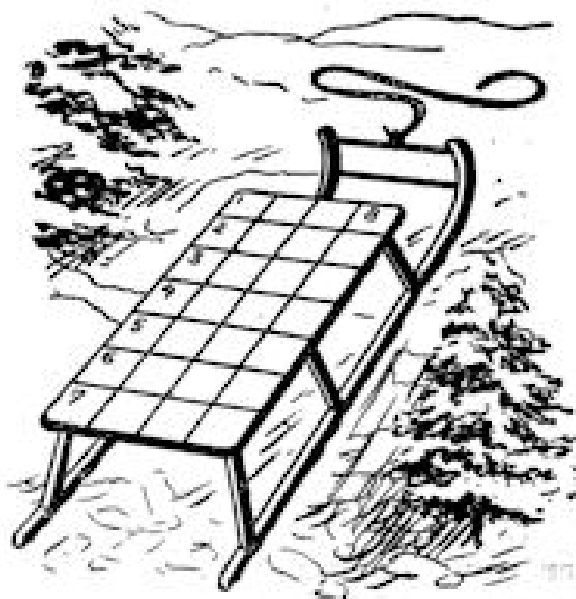
Horizontaal: 1. Hier staat een bekende schaatsenfabriek. (4). 2. gebruik je in de winter (4). 3. sommige mensen rijden graag aan een... (4). 4. zuivere (4). 5. zitten aan je hoofd (4). 6. bijv. naamw. (een kleur) (4). 7. lichaamsdeel (4).

Tenslotte nog even een paar vragen naar je aardrijkskundige kennis.

1. wat is een brulboel?
2. waar staat de zuivelschool?
3. En waar de landbouwhogeschool?
4. wat zijn koloniale waren?

Noem 'es vijf.

5. Noem 'es een bekende vuurtoren.
Je hoeft niets in te zenden!

voudig niet aan 't woord — ze praten er hóven overheen, de jongens. In een ogenblik weten de Wachtmeesters alles. En dan verandert de zaak....

„Wel heb ik van mijn leven”, zegt de „Oppper”, als hij van de gevonden „schat” hoort, „nou vinden die jongens daar het horloge en het geld van Gabe van der Leest, waar wij al maanden naar gezocht hebben!”

Hè? . . . Nu op hun beurt verwonderd, kijken de jongens elkaar aan. Het geld van de veekoopman, dat ze dáár nu nog helemaal niet aan gedacht hebben. Maar 't is duidelijk genoeg! „En de schuldigen hebben we dan ook meteen”, geniet Ruurd, die zich in de handen wrijft van plezier.

„Bijna tenminste”, zegt de Vriëskalm. Hij staat door zijn kijker in de richting van de woonschuit te tunen. „Als we geluk hebben”, meent hij, de kijker aan Hiemstra gevend, „dan zitten de vogels nog in 't kooitje. Het treft, dat we zopas door de Zuid zijn gegaan. Anders waren we vlak langs de schuit gekomen en dan waren ze er al vandoor geweest. Maar nu hebben ze ons niet gemerkt. Zal ik de motor vast aanslaan, Oppper?”

„Wacht even, tot de jongens hebben vastgemaakt”, zegt Hiemstra, die een eind touw heeft opgescharreld, „hier jongens, pak aan!” Even later slaat de motor weer aan en de avonturiers in 't achterste bootje, op sleeptouw nu, laten zich heerlijk meevoeren, recht op de „Arke Noachs” af. Ze doen nu nog geen tien minuten over het eind, waar ze zopas wel een uur over hebben gezwoegd, en daar stoppen ze al naast de schuit. Die ligt daar zo vredig, of er niets aan de hand was. Zelfs het bootje van Kees en Gerrit is verdwenen, maar de Wachtmeesters, die scherpe ogen hebben, ontdekken het meteen in 't riet. „Niet kwaad bedacht om het zo te verstoppen”, vindt Hiemstra, „voorbijvarende schippers zouden anders misschien argwaan krijgen!” Dan is de politieboot vastgemaakt en klimmen de politiemannen, gevolgd door hun „helpers” naar bo-

ven. En ja hoor, de „vissers” zijn er nog! ~~De~~ beide schavuiten hebben de motorboot wel horen aankomen, maar toen was het al te laat om er nog vandoor te kunnen gaan. Nu zitten ze, schijnbaar onverschillig, de dingen die komen zullen af te wachten. Ze hebben een sigaret aangestoken, een hoopje fuiken ligt naast hen en twee paar rubberlaarzen staan bij de kachel te drogen. En ze zijn natuurlijk erg verwonderd, dat de politie daar zo bij hen komt binnen-vallen....

„We hebben daar net een paar schipbreukelingen opgehaald”, begint Hiemstra, op de jongens wijzend. „k Vind het 'n gemene streek, om zulke jongens 'n roeiriem af te nemen”.

Kees werpt even een minachtende blik op Ruurd en Freek en trekt de schouders op. „Zo”, smaalt hij, „hebben ze Pa meegenomen? Nou, Hiemstra, er is niets aan de hand hoor. Als U ze niet had opgepikt, had een ander het wel gedaan. En wij waren net van plan om eens te gaan kijken, waar ze gebleven waren, is 't niet Gerrit?”

„Ja hoor”, bromt Gerrit, „'t was maar een grapje. Als ze daar niet tegen kunnen, moeten ze thuis blijven”.

„Mooie grapjes!” vindt Hiemstra. Hij ergert zich over die brutale leugens, maar er is nu geen tijd om er verder op in te gaan. Schijnbaar nieuwsgierig kijkt hij de kamer eens rond. „Eh... vertel eens”, komt hij dan, „van wie huren jullie deze schuit eigenlijk?”

„Van de eigenaar!” zegt Kees, zonder zich te bedenken. En als de „Oppper” hem ongelovig aankijkt: „U kunt het gerust navragen hoor, hij woont in....”

„Goed, goed!” wenkt Hiemstra ongeduldig. Hij heeft geen tijd meer voor Kees' praatjes en navragen zal hij het tóch wel! Maar er moeten nu belangrijker dingen gebeuren!

„Je hebt er zeker niets op tegen, dat we de zaak eens nakijken hè?”, gaat hij daarom vlug verder. „'t Lijkt me nogal een geschikt plekje om iets te verbergen, hier”. O wee, daar schrikt Kees van, maar hij houdt

zich goed! „Gaaf Uw gang hoor”, bromt hij onverschillig. En even dwaalen zijn ogen onrustig naar de jongens daar bij de deur. Zouden die lummels dan toch... Enfin, laten ze maar zoeken, ze vangen Kees toch niet! De buit is allang op een andere plaats en als 't helemáál knijpt, ziet hij wel kans om alles ongemerkt over boord te gooien. Dan kraait er geen haan meer naar! Heel gewoon steekt hij een nieuwe sigaret aan en neemt een laars in de hand, om die schoon te maken. Stille Gerrit is ook al aan zo'n karweitje bezig.

De politiemannen hebben intussen een kijkje genomen in de bewuste kast, maar vergeefs. Ze hadden dat wel gedacht, trouwens. Even fluisleren ze nu samen. Wat zullen ze doen? Dan komt Hiemstra terug in de woonkamer en gaat vlak voor Kees staan. „Ik heb reden om aan te nemen”, zegt hij streng, „dat de

gestolen eigendommen van Gabe van der Leest hier verstopt zitten en ik geef je de raad om nu direct te zeggen, wáár. Dat is het enige waarmee je je straf nog kunt verlichten. Als je ontkent, arresteren we jou en je kameraad nu meteen en dan zit je

vanavond nog in de nor! Dus nog eens: wáár is het geld?....

Kees is plotseling erg bleek geworden en zijn laars neergooiend, springt hij overeind. „Ha, ha....” lacht hij schor, „wij weten van geen geld man! En ons arresteren, dat mag je proberen!” Met een woeste ruk trekt hij de tafel tussen zichzelf en de politie. Dreigend gaat zijn hand in de broekzak....

„Gaan jullie in de boot, jongens!” wenkt Hiemstra naar Ruurd en Freek die opgewonden toekijken. Het bevel klinkt streng en zonder tegenstribbelen verdwijnen ze. Maar ze kunnen toch niet laten om in het keukentje nog even om te kijken. En dan zien ze het nog net!

Stille Gerrit is naast zijn kameraad gaan staan, maar zijn ogen zoeken de deur. Dan hebben de beide politiemannen plots 'n revolver in de hand.

„Handen omhoog!” roept Hiemstra en meteen, alsof hij daarop gewacht had, bukt Kees zich en slingert met kracht een lege bierfles, die hij in de zak had, naar de „Opper”. Snel buigt die zijn hoofd opzij en rinkelend slaat het gevaarlijke ding tegen de wand kapot. Van het ogenblik van verwarring, dat nu volgt, maakt Kees gebruik om er vandoor te gaan. In één sprong is hij de nog openstaande keukendeur door en dan rent hij het trapje op naar de uitgang. Bang drukken de jongens zich tegen het aanrecht... Maar daar heb je Hiemstra ook al! Hij is vliegensvlug om de tafel heen gelopen en net als Kees de buitendeur opent, komt hij de keuken in. „Sta, of ik schiet!” wordt er geroepen en geen seconde later kraakt een schot. 't Is als waarschuwing bedoeld: de kogel slaat door het dak, maar Kees heeft het begrepen!

„Schei maar uit”, roept hij, zich plotseling omkerend, „ik geef me over! Trillend van opwinding, de handen omhoog, komt hij terug in de schuit.

Daar heeft Wachtmeester de Vries intussen Gerrit voor zijn rekening genomen en nu staan de beide bandieten daar netjes naast elkaar....

Met een snelle beweging strijkt Hiemstra even zijn hand over Kees' jas. „Dat dacht ik al”, knikt hij, „in die binnenzak zit wat. Haal het er eens uit, jo!”

„Dáár dan”, grauwet Kees en nijdig gooit hij het geld en het horloge op tafel. Hij heeft het spel verloren....

Tevreden steekt Hiemstra de buit bij zich. „Ik had die knaap in de gaten zopas”, zegt hij tegen de Vries. „Hij wilde in de gauwigheid die dingen even over boord gooien, dan hadden wij geen bewijzen meer tegen hem. Maar 'k was hem net even te vlug af”. En dan, de tafel terugschuivend naar zijn plaats: „En nu moesten we Larum maar eens weer opzoeken, dan kunnen we de heren daar wel eens verder aan de tand voelen. Vooruit maar jongens, naar de boot!”

Gehoorzaam en zonder één woord meer te zeggen, gaan Kees en Gerrit mee naar buiten en zitten even later, als gehoorzame schooljongetjes naast elkaar in de politieboot. Ruurd zoekt nog vlug zijn verloren roeiriem op en dan laten ze zich weer heerlijk op sleeptouw nemen! 't Is bij half zes en ze zullen proberen nog op tijd thuis te zijn voor Ruurd zijn kranten, heeft Wachtm. de Vries gezegd.

„En morgen staat dit avontuur van vanmiddag ook in de krant”, zegt Hiemstra, „daar zal ik voor zorgen. 't Wordt hoog tijd dat sommige mensen in Larum eens horen wie indertijd werkelijk Gabe v. d. Leest bestolen hebben, vind je ook niet Ruurd?”

„Ja”, knikt Ruurd blij, terwijl hij even opkijkt. Vreemd, hij zat daar zelf ook net aan te denken. Het uitstapje naar de „Arke Noachs” is eerst zijn neus voorbij gegaan, maar hij is er nu tóch geweest. En wie had ooit kunnen denken, dat daardoor het raadsel van de diefstal bij Snakkerbuurt, nu meteen is opgelost! Nou, er is heel wat te vertellen morgen op school. Aan de meester natuurlijk, maar vooral ook aan de kinderen van de zesde klas!

HOOFDSTUK 9.

De volgende morgen trekt Ruurd al vóór achten bij Freek aan de bel.

Het avontuur van de jongens heeft gisteravond heel wat opschudding en blijdschap gebracht in 't brugwachtershuisje. Eindelijk zullen ze dan eens weten, wat er nu op die bewuste avond precies is gebeurd, daar op de weg bij Snakkerbuurt. En daarom vond Opa het best, dat Ruurd er al vroeg op uit ging. Eens horen, of die beide booswichten gisteravond nog iets hebben verteld.

Freek komt opendoen. „Vader slaapt nog”, vertelt hij, „die heeft nog tot gisteravond laat moeten doorwerken”. Maar laat Ruurd maar gauw binnenkomen, er is tóch wel heel wat te vertellen!

In de huiskamer is Freeks moeder bezig de ontbijttafel klaar te ma-

ken en even later komt Ria er ook bij. Samen vertellen ze alles, wat ze van hun vader hebben gehoord.

Kees en Gerrit hebben er gisteren, op het bureau, eerst nog een poosje omheen gedraaid, hoort Ruurd, maar eindelijk hebben ze toch alles bekend. Ze hebben de dronken veekoopman op die avond helemaal van de stad af gevolgd, tot ze op de eenzame weg hun kans schoon zagen.

(Slot volgt).

ons werkhoeke

Ofschoon de sneeuw- en ijspret al lang weer tot het verleden behoren, brengt de oplossing van het slede-raadsel ons nog even die mooie tijd in herinnering.

Verticaal: 1. ijssport. 8. tekenen.
 Horizontaal: 1. IJst. 2. slee. 3. stok.
 4. pure. 5. oren. 6. rode. 7. teen.

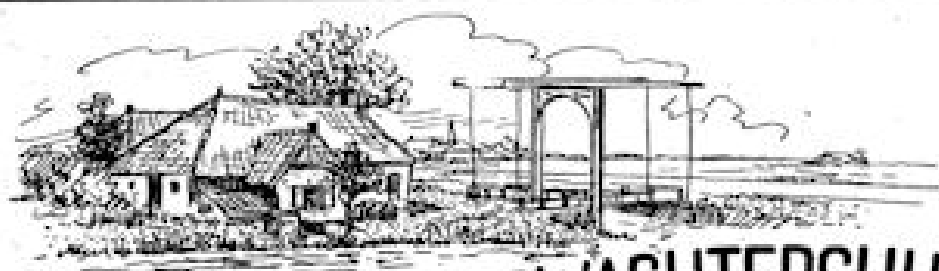
En het antwoord op de aardrijkskundige vraagjes?

1. Een brulboei is een zee- of rivierboei, die een dof, dreunend geluid laat horen.
2. In Bolsward: de R.Z.S.
3. In Wageningen.
4. Thee, koffie, kina, rubber, specerijen.
5. De Brandaris op Terschelling.

Dan heb ik verder een nieuw invulraadsel.

- 1 1 Vertic.: Van toepassing op deze maand (15).
- 2 ... 2 kledingstuk (3).
- 3 3 legt men wel op 'n graf (5).
- 4 4 naaldbomen (7).
- 5 5 een zuivelproduct (5).
- 6 ... 6 vroege groente (3).
- 7 ... 7 dorp in de N.O.P. (3).
- 8 8 water roofdier (5).
- 9 9 doen binnenk. de vogels (7)
- 10 plaats in N.-Holland (9).
- 11 plaats in India (7).
- 12 een kleur (5).
- 13 ... een gewicht (3)

Niets inzenden.

J.F. STULP.

HET BRUGWACHTERSHUISJE van Larum

Onverwacht hebben ze hem toen van achteren aangevallen en tegen de grond gewerkt, waar hij half bewusteloos bleef liggen. Een greep in de portefeuille, waar al het handelsgeld in zat, was toen gauw gedaan en Gerrit had ook nog kans gezien het gouden horloge met ketting mee te pikken. Lange Willem zelf, die ook in 't complot zat en die bij Beinders boerderij op de uitkijk had gestaan, had de buit direct overgenomen. „Dat geld, waarmee hij het schap betaalde, toen jij er net aankwam”, zegt Frea's moeder, „kwam misschien al uit Gabe's portefeuille. En Willem maar net doen of hij nergens van weet!”

Kees en Gerrit waren toen, heel gewoon, ieder een kant uit gefletst naar huis. Kees

had onderweg de krantenbezorger uit Larum nog wel gezien, maar hij had zich toen verstoppt achter een schuurtje. Die jongen hoefde niet te weten waar Kees vandaan kwam.

Omdat de politie al vrij gauw een oogje op hen had, hebben de slimmerds maar heel weinig van het geld uitgegeven en later, nadat er een paar keer huiszoeking was geweest, vonden ze het maar veiliger om het voorlopig helemaal weg te stoppen. Wie zou nu in de winter gaan zoeken in die onbewoonde schuit, daar midden op de Wijde Mark? „En als jullie het niet toevallig hadden ontdekt”, zegt Mevrouw Hiemstra, „dan was het misschien nooit gevonden. In de zomer wisten ze er wel weer een ander veilig plekje voor!”

„Waar zijn ze nu?” vraagt Ruurd, terwijl zijn ogen even dwalen in de richting van het bureau.

„Hier niet meer, hoor!” lacht Freek. „Ze zijn gisteravond alle drie nog naar de stad gebracht. Lange Willem is er expres voor van huis gehaald en Vader is eerst heel laat terug gekomen. Dus méér weten wij ook nog niet.

Nu, Ruurd vindt het al heel wat en hij zou nu liefst maar direct naar school gaan. Freeks moeder vindt het nog wel wat vroeg, maar een kwartiertje later, als Freek gegeten heeft, gaan ze toch maar. Eerst even alles bij Ruurd thuis vertellen natuurlijk en dan naar de meester!

't Is nog stil op het plein als ze er aankomen, maar ze hoeven niet lang te wachten. Al gauw komt meester met een stapel schriften zijn huis uit en even later zitten ze bij hem op 't bekende kamertje. Als alles is verteld, kijkt meester Venema ernstig en schudt zijn hoofd. Kees en Gerrit zijn beide oud-leerlingen van hem en 't is vreselijk, dat die jongens nu de gevangenis ingaan. Ze zijn nog geen twintig jaar.... „Maar voor jou vind ik het fijn, jo!” zegt Meester, terwijl hij Ruurd even over 't haar strijkt en ik feliciteer je wel. Je bent wel op een heel ongelukkige manier in die zaak betrokken en je hebt een vervelende tijd gehad”. En dan plotseling, alsof hem iets invalt: „Maar zeg eens, moet jij deze zomer toelatingsexamen doen voor de H.B.S.? Je Opa is nog nooit eens bij me geweest om over je plannen te praten. Wat moet ik eigenlijk met jou?”

Een beetje verlegen kijkt Ruurd naar zijn kameraad en dan weer naar de meester.

„k Wou erg graag”, zucht hij en Freek gaat ook. Maar Opa wil het niet”.

„Waarom niet?” vraagt meester, terwijl hij het bekende aantekenschrift uit de kast pakt, om Ruurds cijfers eens na te kijken.

Ruurd haalt de schouders op. „'t Is te duur voor ons en te deftig, vindt Opa. 'k Moet verdienen”. En als om zijn eigen woorden een beetje te verzachten: „Maar tante Lena zou het wel goed vinden, misschien”....

Dan staat meester op en legt het schrift weer in de kast. „k Kom met je Opa praten”, belooft hij opgewekt, „misschien kunnen we er een mouw aan passen. En ga nu nog maar 'n poosje buiten spelen, jongens!”

Netjes, zoals het hoort, gaan ze dan het kamertje uit, maar op de gang kan Ruurd zich niet meer inhouden. „Heb je 't gehoord?” knijpt hij Freek in de arm. „k Mag misschien tóch nog met je mee naar de H.B.S. jo! Vind je 't niet schitterend?... En met een hart vol nieuwe verwachting stormt hij met Freek mee de school uit het plein op!

Meester Venema laat er geen gras over groeien! Die middag na schooltijd, als Ruurd bij Freek zijn huiswerk zit te maken, fietst hij naar 't brugwachtershuisje. Het bezoek komt haas Veerman goed van pas: hij had meester allang eens willen vragen, wanneer

Ruurd nu eigenlijk van school mocht. En als meester heeft gedacht dat 't wel gemakkelijker zou zijn om de oude man van gedachten te doen veranderen, dan heeft hij zich lelijk vergist.

„Naar de H.B.S.?... Geen sprake van, meester”, hoofdschudt haas stug. Die studie duurt minstens vijf jaar en wie moet dat betalen? 'k Vind het fijn dat hij zulke goede cijfers heeft, maar werken kan hij ook goed. En voor werken hoeft niemand zich te schamen!”

Nou, daar is meester het natuurlijk wel mee eens. Maar 't is toch zo jammer voor Ruurd. En dan valt hem iets in. „Als die onkosten er nu eens niet waren, haas”, vraagt hij. „als er nu bijvoorbeeld eens iemand was, die dat geld voor hem betaalde, hoe zou u er dan over denken?”

Meester heeft er zelf geen idee van, wie die royale „iemand” dan zou moeten zijn; hij wil alleen maar weten of het werkelijk daarom is, dat haas zo op die studie tegen is.

Even kijkt haas nadenkend naar zijn dochter. Hij weet, dat diè aan meester zijn kast staat.

„Dan zou het natuurlijk wel veranderen”, zegt hij langzaam. „Ik ben geen dwarsofker, meester en ik vind het óók niet leuk, dat ik die jongen in de weg moet staan. Och, eten en kleren zou ik hem nog wel kunnen geven en zélf verdient hij ook al wat. Maar de tijd van spróókjes is voorbij, meester!”....

En zo eindigt het gesprek daar in 't achterkamertje. Een beetje teleurgesteld komt meester even later de straat weer op en voor hij zijn fiets pakt, blijft hij nog even staan. Hij heeft eigenlijk nóg een boodschapje, even buiten 't dorp en 't is nog niet zo laat. Zou hij dat meteen nog maar even doen? Dan stapt hij op en rijdt met een flinke gang de brug over en het dorp uit.

De jongens en meisjes van 6b hebben het vandaag niet zo leuk gehad op school. Direct om negen uur al heeft meester de geschiedenis verteld, die Ruurd en Freek gisteren hebben beleefd op de Wijde Murk. Ze vonden het een pracht avontuur, de kinderen, om jaloers op te worden, maar er zat voor hem toch een leelijke bijmaak aan. Ze hebben Ruurd uit de club gewerkt, ze hebben hem niet mee willen hebben op hun uitstapje en hem aldoor een beetje wantrouwend aangekeken. En nu wisten ze dan zeker, dat ze zich vergist hadden.

Toen Dirk om twaalf uur het nieuws thuis vertelde, wist zijn vader het al. „Jullie hebben iets goed te maken bij die jongen”, zei hij. „Maar u ook”, flapte Dirk er toen onverwacht uit. Anders zou zo iets hem misschien een standje hebben opgeleverd, maar nu kwam het anders uit.

„Je hebt gelijk”, zei de boer „en als je weet hoe ik dat kan doen, mag je 't zeggen”. Dirk vond dat een moeilijke vraag en er is toen verder niet meer over gepraat.

Maar nu boer van der Vaart daar in de namiddag meester Venema zijn erf op ziet fietsen, weet hij meteen diens boodschap. „Ik had bij u moeten komen, meester“, zegt hij, nog vóór meester hem heeft kunnen groeten. „Komt u even mee naar binnen. Ik heb straf verdiend, en U moet maar zeggen welke“....

Zo is boer van der Vaart nu. Rechtvaardig en streng tegen anderen maar, als 't moet, ook tegen zichzelf.

Druk wordt er dan gepraat in de voorkamer van „Linquenda“. En 't wordt toch nog laat die middag, eer meester thuis komt.

HOOFDSTUK 10.

Baas Veerman staat een beetje vreemd te kijken, als een dag of wat later, op een morgen Opperwachtmeester Hiemstra bij hem de scheerwinkel binnenstapt. Dat het niet om scheren of knippen te doen is, ziet hij direct, maar wat wil de politiemans dan met hem?

Er is toevallig niemand anders in „de zaak“ en als Hiemstra zich op één van de banken heeft laten neervallen, steekt hij maar direct van wal. „Baas“, zegt hij vrolijk, „weet je nog, dat je eens bij me op 't bureau bent geweest, om over kwajongens te klagen?“

„Nou en óf“, knikt Baas. „Zoiets vergeet je niet zo gauw!“

„En heb ik je toen geholpen, of niet?“ gaat de „Opper“ verder. „Zeker man, dat was afdoende“, zegt Baas, terwijl hij een stoel aantrekt en er eens bij gaat zitten. En hij is een boontje als hij snapt, waar die Wachtmeester heen wilt. „Maar wat zou dat?“ vraagt hij daarom een beetje achterdochtig.

„Dat zou“, legt Hiemstra uit, „dat ik nu bij jou kom om hulp. Ik heb namelijk een vreemd geval en jij bent de enige, die me helpen kunt. Er is nog wat aan te verdienen ook“.... En als baas hem met open mond blijft aankijken: „kijk eens, de kwestie is deze: Vanmiddag, zo tegen vieren, moet er hier in Larum een vergadering worden gehouden en dat kan niet in 't café van Woudstra en niet in de school en..... nergens, dan alleen hier. Kan ik vanmiddag om kwart voor vier deze scheerwinkel één uur van je huren? Hier, ik betaal vooruit; tien gulden is zeker wel genoeg?“ Vol verbazing kijkt Baas naar het tientje, dat Hiemstra hem toereikt. „Pak maar aan, man“, lacht de „Opper“, „dat geld is niet van mij, maar van mijn opdrachtgever! Ik zeg je er nog bij, dat het een ordelijke vergadering wordt; ik kom ook en jij, Baas, wordt zelf ook verwacht, met je dochter. Nou, kan ik op je rekenen?“

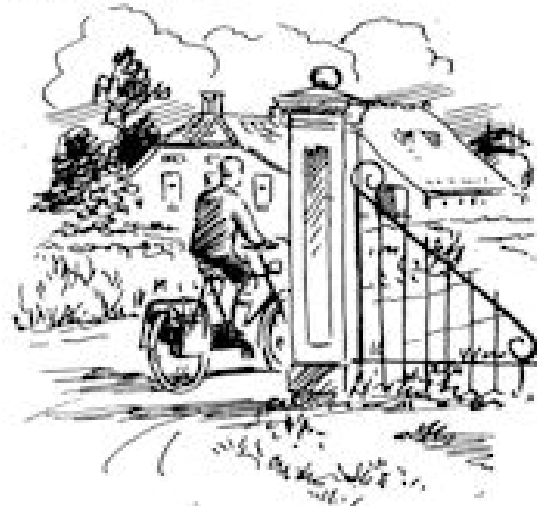
Als Baas zijn dochter hoort noemen, rijst hij overeind, doet de deur open en roept met zijn schorre stem door de gang: „Lena, wil je even hier komen?“

Lena, ook al nieuwsgierig, komt er direct op af en dan wordt haar de zaak uitgelegd. „Je hangt zolang maar een bordje met „gesloten“ er op voor 't raam, zegt Hiemstra, „dan krijg je geen last van klanten. En nu

wou ik je antwoord wel hebben, want ik heb nog meer te doen vandaag“.

Een beetje hulpeloos kijkt Baas naar zijn dochter. 't Is zo vreemd allemaal.... Maar als die knikt, dat hij het maar doen moet, slaat hij toe. Zo'n buitenkansje heb je tenslotte niet alle dagen! „En 't is omdat u het vraagt“, zegt hij tegen Hiemstra, anders deed ik het nog niet. Want zoiets is me m'n hele leven nog niet overkomen.... En dan tegen Lena: „Je moet vooraf alles nog maar eens een flinke beurt geven Lena, want we moeten netjes voor de dag komen!“ „Tot vanmiddag dan“, groet Hiemstra, als Lena hem uitlaat. Nadenkend legt Baas het briefje van tien bij de dubbeltjes en centen in het kommetje. Dan kijkt hij door het raam de wegfietzende politiemans achterna. En halfloed mompelt hij nog: „Wat dit betekenen moet, ik weet het niet; ik weet het niet....“

Om half vier 's middags staat Baas weer naar buiten te kijken. Hij wil 't niet weten, maar hij is bepaald een beetje zenuwachtig en hij heeft al wel tien keer naar de klok gekeken. Wie weet wat hem aanstonds boven 't hoofd hangt....

Dan, plotseling, is 't zover.

In de verte klinken fietsbellen en een opgewonden stelletje jongens en meisjes komt de stille straat in rijden.

„Doksele!“.... bromt Baas, „wát een druktemakers. We zullen toch warempel niet hopen, dat dit „de vergadering“ is!“

En toch lijkt het er veel op!

Bij 't brugwachtershuisje stapt het hele groepje af en zet, met veel lawaai de fietsen tegen de muur. Dan staan ze even te wachten.

„Kijk“, zegt tante Lena, die nu ook voor 't raam staat, „'t is Ruurd zijn klas vader, daar heb je 'm; naast die jongen van dokter Bergers. En daar komt meester Venema zelf ook“.

„O gelukkig“, zucht Baas. Als de meester zelf er maar bij is, dan zal alles nog wel wat meevallen, gelooft hij. „Daar komen ze, Lena!“

Even een druk gefluister en gegichel in 't gangetje en dan gaat de deur van de scheerwinkel open.

„U weet er van?” informeert meester, terwijl hij Baas een hand geeft. In zijn ogen schittert de pret!

„Nou, dat is te zeggen”, bromt Veerman, „ik wist wel wát, maar dit niet”....

„'t Valt mee, Baas, wérkelijk”, troost meester en dan wijst hij ieder een plaatsje.

„Kijk Dirk, jij bent de Voorzitter, is 't niet? Ga jij dan op die stoel zitten, daar bij 't raam. En de anderen op die banken. Ruurd maar hier, tegenover de voorzitter”.

Een beetje beduusd zoekt Ruurd zijn plaatsje op, naast Freek. Hij is de enige van de klas, die niets van deze vergadering wist. Zelfs Freek, die wél op de hoogte was, heeft hem er niets van verteld. Want 't moest een verrassing blijven, dat was de afspraak.

„Daar komt je vader ook, Freek”, roept Piet Bergers op eens en meteen komt de „Opper” al binnen. Met een guttig knipoogje groet hij Baas Veerman en z'n dochter en geeft meester een hand.

„Gaat u maar hier zitten, Hiemstra, no-digt meester, „er is nog een plaatsje vrij.

„Gezellig is 't hier”, vindt de „Opper”.

„'k Wist niet, dat die jongens zo zoet konden zijn!”

Dan stopt er een auto voor 't huis en

Baas, nu helemaal in de war, vliegt weer naar 't raam. „Nou breekt m'n klomp”, roept hij, „daar heb je van der Vaart ook nog. Wat beleven we toch vandaag!”

„U zult het direct weten, hoor”, glimlacht meester, „'k geloof, dat we er nu allemaal zijn”.

Even later zit ook Dirks vader in de kring en dan kan de vergadering beginnen. Dirk, die al een poosje wat zenuwachtig met een houten hamer heeft zitten spelen, rijst overeind en geeft een flinke tik op de tafel.

„Dames en Heren!”....

Dirk heeft zijn toespraak thuis netjes opgeschreven en van buiten geleerd, maar nu het er op aankomt, is hij wel een beetje in de war. Hij kucht eens en veegt wat met

zijn zakdoek. Als al die grote mensen ook naar je kijken....

„Toe nou, je”, dringt Ria van Dam, „doe niet zo flauw”. En dat helpt!

„'t Is niet op de gewone plaats”, begint Dirk, „dat wij vandaag onze club-vergadering houden. En... ch... enfin, 't is allemaal een beetje vreemd hè, dat zien jullie wel. En dat komt, omdat er iets vervelends is gebeurd op de club. Je weet natuurlijk allemaal wat ik bedoel”.

„Schiet nou maar op!” laat Frits Verhoog zich ontvallen, maar dan ziet hij meesters afkeurende blik en krijgt hij een kleur..

„Dat zal ik doen”, knikt Dirk, die er nu goed „in” komt — „als Frits tenminste zijn knoepsagaasje... ch... zijn mond, bedoel ik, een beetje dicht houdt!”

Allemaal lachen ze om Dirks uitval, maar die laat zich nu niet meer van de wijs brengen en geeft een klap met de hamer.

„Iets vervelends, zei ik”, gaat hij dan, wat luider, verder. „We hebben een jongen, een lid van de club, toen die iets heel akeligs beleefde, lelijk behandeld en in de steek gelaten. We vinden dat nu heel erg; zó erg, dat een paar meisjes al hebben voorgesteld, om de hele club maar op te doeken. Ze hadden er geen aardigheid meer aan. Maar opdoeken dat is, nou ja, dat is 't laatste hè? Daarom hebben we gisteren, op onze vergadering iets anders afgesproken, om 't weer goed te maken. — Ruurd, wil jij even gaan staan?”

Met een kleur als vuur komt Ruurd overeind. Hij vindt het maar knap vervelend, om zo „in 't konnetje” te staan en om hém mocht Dirk er nu wel mee uitscheiden.

't Is allang goed zo....

't Is intussen heel stil geworden in de scheerwinkel en allen zitten een beetje in spanning.

„Namens heel Gb”, gaat Dirk dan verder, „moet ik je eerst excuus aanbieden en je vragen, of je weer lid van de club wilt worden?”

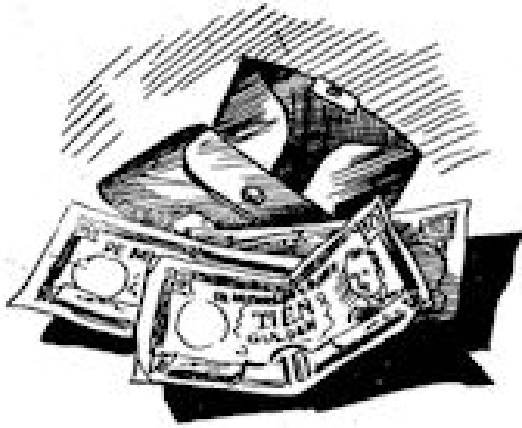
„Wordt Freek ook lid?” vraagt Ruurd, met even een blik op zijn kameraad.

„Ja hoor”, zegt Dirk, „dat is al in orde”.

„Nou, dan ik ook”, knikt Ruurd „en nou ga 'k weer zitten hoor. En praat er nu maar niet meer over hè?”

„Nog heel even”, zegt Dirk, „want we wilden niet alleen wat zeggen, zie je, maar ook wat dóen. We hebben toen van dat uitstapje naar „de Arke Noachs”, nog een paar centen overgehouden in de kas en later er nog wat bij gespaard. Iemand die we goed kennen” (met even een blik naar zijn vader) „heeft er toen een mooi, rond bedrag van gemaakt. En dat moet ik je nu geven, als een vergoeding voor... ch.... voor alles! Kijk, hier is het!” En voor Ruurds verbaasde ogen haalt Dirk drie briefjes van tien uit zijn portemonnaie en reikt hem die over. „Als je binnenkort misschien naar de H.B.S. gaat”, zegt hij nog, „zul je 't wel kunnen gebruiken. Hier je, asjeblieft!”

„Oh”, zegt Ruurd, helemaal in de war

van zo iets geweldigs, „wat vind ik dat fijn van jullie”. En zijn ogen zoeken even Tante Lena. Mag hij dat nu zomaar aannemen? ... Maar er is niet lang tijd om na te denken, want nu Dirk is gaan zitten, komt Hiemstra overeind. Hij is in uniform en de jongens vinden het leuk: een „Oppert”, die zomaar het woord voert in hun club!

„Voorzitter, mag ik ook even wat zeggen?”

„Gaat uw gang”, knikt Dirk, die wel wist, dat dit komen zou.

„Nu jullie president”, begint Hiemstra deftig, „zo netjes dat geld heeft aangeboden, mag ik het geheim waarmee ik al een poosje rondloop, zeker ook wel verklappen. Toen Gabe van der Leest indertijd zijn geld was kwijt geraakt, heeft hij mij honderd gulden beloofd voor degene, die het terug zou vinden. En nu mag je van de koopman zeggen wat je wilt, maar éerlijk is hij wel. Bijna al zijn centen heeft hij teruggekregen, en toen hij de laatste keer terugkwam van de markt, heeft hij die honderd gulden op het bureau ge'bracht. Deze keer was hij niet dronken; ik heb trouwens de indruk, dat het nu die beroving wel iets beter met hem gaat. Misschien heeft hij er iets uit geleerd. Maar hoe dan ook, ik kreeg honderd pop, voor Ruurd en Freek ieder vijftig. Freek heeft het geheim goed bewaard, want Ruurd wilden we er eens lekker mee verrassen. Hier Ruurd, eerlijk verdiend! Gebruik het maar als je straks met Freek en de andere kinderen van je klas misschien naar de H.B.S. gaat. En voor de tweede keer voelt Ruurd zich geld in de handen stoppen, maar liefst vijftig gulden tegelijk. En 't is alwéér voor de studie ... wat zal Opa wel zeggen? Met schitterende ogen neemt hij het geld aan en hij weet heus zo gauw niet, wat hij zeggen moet!

En dan gebeurt er iets onverwachts.

Bij het zien van al dat geld, heeft Tante Lena plotseling een inval gekregen, een prachtige idee. Even is ze de scheerwinkel uit geweest en als Hiemstra gaat zitten, zegt ze plotseling, precies zoals 't hoort: „Voorzitter, mag ik ook even wat zeggen?” Hé? ... laat Dirk zich ontvallen ... eh ... wat zegt u? Ja, natuurlijk!”

Dirk wist precies wat er gebeuren zou

op deze vergadering, maar dit stond niet op zijn briefje en hij vindt het eigenlijk—maar een beetje vervelend.

„Nou voorzitter”, gaat tante verder, „Ruurd heeft een hele vervelende tijd gehad, dat is naar en nu jullie zoveel voor hem hebben gedaan, weet ik ook nog wat. Het geld dat oog van Ruurd zijn moeder afkomstig is en waarmee hij toen die vervelende geschiedenis heeft beleefd, lag nog altijd in de kast. Nu iedereen zeker weet dat hij er eerlijk aan gekomen is vind ik, dat hij het terug moet hebben. Denkt u ook niet, vader?”

„Ja, ja”, knikt Baas, die vanmiddag van de ene verbazing in de andere valt, „ja, dat is zijn eigen geld, natuurlijk”.

„Goed”, zegt Tante Lena, „hier dan, Ruurd, voor je spaarpot, joi!”

„Dank u wel, Tante”, zegt Ruurd zacht, maar zijn stem trilt een beetje. En zijn ogen schitteren!

Dan is het meester zijn beurt.

„Voorzitter”, begint hij, terwijl even een lachje trilt om zijn mond, „ik heb geen geld voor Ruurd, hoor. Me dunkt, hij heeft nu wel genoeg gekregen ook. Maar ik heb tóch een geheim, dat ik mag verklappen. We weten allemaal, dat Ruurd erg graag naar de H.B.S. wil. Welnu, Ruurd zijn Opa heeft mij gezegd, dat het alléén om de kosten was, dat hij er op tegen was. Hij wist niet, hoe hij al dat geld hij elkaar zou krijgen. En kijk nu eens ... Me dunkt, voor 't eerste jaar is er al haast genoeg. Wat vindt u, baas, zouden we 't maar niet wagen straks? Ik vraag het uit naam van de hele vergadering hier!”

„Wacht even”, komt dan opeens de zware stem van boer van der Vaart er tussen en Baas, die zijn mond al open had, gaat weer zitten.

„Meester zegt daar”, begint de boer, „dat het geld voor het eerste jaar er al háást is. Nu, ik ben geen Sinterklaas boer, en geld geven, dat doe ik niet. Maar ik heb óók iets goed te maken. En nu wil ik dit zeggen: als Ruurd eenmaal op de H.B.S. gaat, heeft hij een lange zomervacantie. En als hij dan wil, mag hij samen met zijn kameraad, bij mij op de boerderij komen helpen. 'k Heb verleden jaar ook een paar van die knapen gehad en ze hebben een aardige stuiver verdiend. Me dunkt, als hij dat doet, dan heeft hij zeker de onkosten van 't eerste jaar wel bijelkaar. En wat de volgende jaren betreft: als hij op die school zijn best doet, zal ik hem ook verder niet vergeten. Neem je mijn voorstel aan, Ruurd?” „Graag boer”, is 't enige wat Ruurd te zeggen weet.

En dan de meester weer: „Nou Baas, dan zijn we klaar, vindt u ook niet? Ruurd is nu weer lid van de club. Mag hij, net als de andere kinderen van 6b straks examen gaan doen voor de H.B.S.?”

Dan wordt het Baas te machtig.

Langzaam komt hij overeind en zijn oude stem trilt van aandoening, nu hij praten moet.

(Vervolg op achterzijde omslag).

„Wat zal ik zeggen, meester?” aarzelt hij. „A is mij te slim geweest en tegen deze samenwering hier, kan ik niet op. 'k Ben lang op die studie tegen geweest, dat weet u, maar nu 't zo loopt, zo... wónderlijk, zou ik haast zeggen, nu darf ik mij niet meer te verzetten. Ik zie hier Gods vinger in, meester. Hij heeft zelf de weg voor Ruurd gebaad. En ik kan alleen maar zeggen: Ik dank jullie voor alles, wat je voor mijn kleinzoon hebt gedaan. Ik geef mijn toestemming voor de studie en ik hoop dat God Ruurd en jullie allemaal daar, op die school zegenen mag”....

De oude man heeft de tranen in de ogen, nu hij weer zitten gaat en ook Tante Lena heeft het te kwaad. Even is het stil. 't Lijkt wel, of ze allemaal onder de indruk zijn gekomen, van wat Baas heeft gezegd....

„Nou Ruurd”, zegt meester dan, „we feliciteren je wel, joi! Je hebt voorlopig je doel bereikt en we zijn allemaal blij, met jou. En ik geloof, voorzitter, dat we de vergadering nu wel kunnen sluiten. 't Is 'n mooie en een geslaagde club-vergadering geweest, vindt u ook niet?”

„Ja meester”, knikt Dirk ijverig, „we hebben 't nog nooit op de club zó fijn gehad! En nu gaan we naar huis, jongens. Ik sluit de vergadering en ik verzoek alle aanwezigen om rustig deze plaats te verlaten!”

„Schep niet zo op, jo”, roept Frits Verhoog er meteen overheen en dan gaan de monden open! Lang niet zo kalm als Dirk had bedoeld, stroomt de schare naar buiten. De groten blijven nog even napsraten.

„Baas”, roept Piet Bergers over alles heen, „mag Ruurd nog even mee, en Freek ook, Hiemstra?”

Hiemstra knikt en Tante Lena, die hij de

deur staat, zegt ook, dat 't goed is. Als Ruurd zijn tijd maar niet vergeet!

Nu, daar is geen gevaar voor en ze hebben lekker nog een uurtje om te spelen op „Linquenda”. Ruurd heeft intussen zijn fiets ook uit 't schuurtje gehaald en dan rijden ze samen, opgewonden pratend en lachend, de straat uit. In de bocht, bij de brug keert Ruurd zich nog éénmaal om. Ja, Tante staat er nog en ze wuift hem na. Lachend steekt hij zijn hand op en zwaait terug. En zo zwaaiend, verdwijnt hij in de bocht.

Met een blij hart keert Tante zich om en gaat terug in huis. Over Ruurd heeft ze geen zorg meer te hebben. Als een vreemde is hij hier gekomen, alleen en vol heimwee.

Nu heeft hij vrienden gevonden én geluk en een nieuwe, lichte toekomst!

— EINDE. —

